

UNIVERZITA PALACKÉHO V OLOMOUCI

FILOZOFICKÁ FAKULTA

Bakalářská práce

Olomouc 2017

Zuzana Kolarzová

UNIVERZITA PALACKÉHO V OLOMOUCI

FILOZOFICKÁ FAKULTA

**KATEDRA SOCIOLOGIE, ANDRAGOGIKY A KULTURNÍ
ANTROPOLOGIE**

MORÁLNÍ PANIKA A SOCIÁLNÍ KONSTRUKT PEDOFILIE

Bakalářská práce

Obor studia: Sociologie - Andragogika

Autor: Zuzana Kolarzová

Vedoucí práce: Mgr. Martin Fafejta, Ph.D.

Olomouc 2017

Prohlašuji, že jsem bakalářskou diplomovou práci na téma Morální panika a sociální konstrukt pedofilie vypracoval(a) samostatně a uvedl(a) v ní veškerou literaturu a ostatní zdroje, které jsem použil(a).

V Olomouci dne

Podpis

Poděkování

Ráda bych touto cestou poděkovala panu Mgr. Martinu Fafejtovi, Ph.D. za odborné vedení, podnětné rady a zapůjčenou literaturu.

Anotace

Jméno a příjmení:	<i>Zuzana Kolarzová</i>
Katedra:	<i>Katedra sociologie, andragogiky a kulturní antropologie</i>
Obor studia:	<i>Sociologie – Andragogika</i>
Obor obhajoby práce:	<i>Sociologie</i>
Vedoucí práce:	<i>Mgr. Martin Fafejta, Ph.D.</i>
Rok obhajoby:	<i>2017</i>

Název práce:	Morální panika a sociální konstrukt pedofilie
Anotace práce:	Bakalářská práce se zabývá podněcováním morální paniky médii v oblasti tématu pedofilie a dále pak sociální stigmatizací pedofilů. Cílem této práce je tedy v prvé řadě teoretické vymezení pojmu morální paniky a dále pak pedofilie jako sociálního konstrukt. Dalším cílem této práce je pak analyzovat a interpretovat internetové články týkající se pedofilie mezi léty 2012 až 2016 pocházejících z portálů iDnes.cz, Novinky.cz a Blesk.cz. Pomocí kvalitativní metody analýzy článků práce odpovídá na to, zda se daná tři média mezi lety 2012 až 2016 podílely na tvorbě morální paniky týkající se pedofilie a dále pak, zda docházelo k sociální stigmatizaci pedofilů. Na základě výsledků lze konstatovat, že ze stran těchto médií v daném období docházelo k podněcování morální paniky v oblasti tohoto tématu i k sociální stigmatizaci pedofilů.
Klíčová slova:	Morální panika, pedofilie, stigmatizace, sociální konstrukce
Title of Thesis:	Moral Panic and Social Construct of Pedophilia
Annotation:	The bachelor thesis deals with incitements of moral panic by the media in the field of pedophilia and with social stigmatization of pedophiles. First aim of this thesis is theoretical definition of moral panic and then pedophilia as a social construct. Next aim of this thesis is to analyze and interpret internet

	<p>articles concerning pedophilia between 2012-2016 from portals iDnes.cz, Novinky.cz and Blesk.cz. Using qualitative methods of article analysis, this paper answers the questions of whether this three media between 2012-2016 contributed to the creation of moral panic regarding pedophilia and whether there was any social stigmatization of pedophiles. Based on the results, it can be stated that these media incited moral panic and social stigmatization of pedophiles between 2012-2016.</p>
Keywords:	Moral panic, pedophilia, stigmatization, social construction
Název přílohy vázaných v práci:	
Počet literatury a zdrojů:	26
Rozsah práce:	70 s. (110 620)

Obsah

Úvod	8
1. Morální panika	10
1.1. Základní vymezení pojmu morální panika	10
1.2. Nutné faktory podmiňující morální paniku	14
1.3. Znaky soudobé společnosti významné pro morální paniku	15
1.4. Nevylučitelná role masmédií.....	18
1.4.1. Zkreslený obraz skutečných informací	19
1.5. Podněcovatelé morální paniky	21
1.6. Situace v České republice	23
2. Sociální konstrukt pedofilie	27
2.1. Hranice mezi normalitou a deviací jako sociální konstrukce	28
2.1.1. „Oni“ a „My“	29
2.2. Vymezení pojmu pedofilie jako sexuální deviace	31
2.2.1. Práva pedofilů na „normální“ život.....	33
2.3. Problematika sexuálního zneužívání dětí.....	34
3. Analýza dat	37
3.1. Metodologie.....	37
3.2. Postup práce	38
3.2.1. Tvorba a určení výzkumných otázek.....	38
3.2.2. Určení výzkumných jednotek a časového rozmezí.....	39
3.2.3. Sběr dat.....	40
3.2.4. Analýza článků.....	40
3.2.5. Závěry analýzy	54
3.2.6. Analýza jednotlivých internetových deníků.....	58
3.2.7. Závěry k výzkumným otázkám.....	59
Závěr	60
Literatura a zdroje	62
Seznam analyzovaných článků	64

Úvod

Co nebo kdo je pedofil? Jaké chování je pro něj typické? Zamyslete se nad tím, co vše o této sexuální deviaci víte a odkud tyto informace čerpáte. Dennodenně jsme ovlivňováni našim okolím, médii, kamarády, rodinou, učiteli. Myslíme si, že to, co se děje kolem nás je skutečné, že hrozby, na které nás média upozorňují jsou reálné ba dokonce nevyhnutelné. Zkusme se ale pozastavit nad tím, zda je to opravdu skutečné a pokud ano, zda je to tak nebezpečné, jak je nám to předkládáno. Škatulkujeme lidi kolem nás na základě tělesných a kulturních znaků, na základě náboženského vyznání, podle sexuální orientace nebo duševní poruchy. Je ale přinejmenším nutné si uvědomit, že jedna vlastnost, charakteristika či odlišnost automaticky nenavazuje na jinou.

Na základě myšlenky, že realita vytvářena kolem nás, tedy že obavy a strach z možné hrozby nemusí být reálné, jsem pro svou práci zvolila téma morální paniky. Prostřednictvím ní jsem se zaměřila na problematiku sociální stigmatizace pedofilů. Cílem této práce je tedy na základě teorie, prostřednictvím analýzy vybraných internetových článků, zjistit, zda se konkrétní média v letech 2012 až 2016 podílela na tvorbě morální paniky v oblasti pedofilie a dále pak, zda ze stran těchto médií docházelo k sociální stigmatizaci pedofilů. Mým východiskem je tedy předpoklad, že se internetové deníky iDnes.cz, Novinky.cz a Blesk.cz během let 2012 až 2016 podílely na tvorbě morální paniky a dále svou publikační strategií sociálně stigmatizovaly pedofily.

Tématu morální paniky jako takové se ze zahraničních autorů věnuje Stanley Cohen, kterému je prisuzováno prvenství tohoto pojmu, dále například Jock Young, Stuart Hall či autoři Erich Goode a Nachman Ben-Yehuda. Každý z těchto autorů aplikuje teorii morální paniky na

jiné události, skupiny či subkultury. Z českých autorů bývá nejčastěji citován Jaromír Volek, který ve svém článku *Konstrukce morální paniky a sociální exkluze* popisuje tvorbu morální paniky a procesy s ní spojené a shrnuje přístupy výše uvedených autorů. Přímo tématu morální paniky spojeného s pedofilií, se věnuje Philip Jenkins ve své knize *Moral Panic: Changing Concepts of the Child Molester in Modern America*.

Pro svou práci jsem zvolila analýzu článků, jakožto kvalitativní metodu z toho důvodu, že tato metoda umožňuje proniknout do hloubky daného tématu, je flexibilní a otevřená vůči novým podnětům.

Z důvodu časového a rozsahového omezení jsem se rozhodla zkoumat morální paniku a sociální stigmatizaci pedofilů s ní spojenou, pouze ze stran třech vybraných médií v určitém časovém rozmezí. Práce tedy neobsahuje celkovou analýzu procesu morální paninky.

1. Morální panika

Panika je „krátkodobá reakce založená na pocitu aktuálního ohrožení a strachu“ (Petrušek a kol., 1996, s. 1100). Morálka je pak definována jako „soubor hodnot, norem a vzorů chování pretendujících na regulaci vztahů mezi jednotlivci, mezi jednotlivcem a spol. skupinou i mezi spol. skupinami navzájem, které apelují na člověka jakožto člověka, nebo jej tak hodnotí a jejichž respektování je vynucováno sankcemi veř. mínění...“ (Petrušek a kol., 1996, s. 648). Spojením těchto dvou pojmů vyjadřujeme tedy obavy, strach o hodnoty, normy o cosi posvátného, co má pro společnost fundamentální význam. Adjektivum morální v tomto smyslu tedy znamená narušení, ohrožení samotného sociálního řádu nebo spíše narušení idealizovaného vnímání tohoto řádu či nějakého z jeho pilířů (Volek, 2000).

1.1. Základní vymezení pojmu morální panika

Pojmem morální paniky jako takový dostal do podvědomí veřejnosti britský sociolog Stanley Cohen v díle *Folk Devils and Moral Panics* v roce 1972. Tématem morální paniky se ovšem ještě před Cohenem zabýval jeho kolega Jock Young, který přispěl svou statí *The Role of the Police as Amplifiers of Deviance, Negotiators of Reality and Translators of Fantasy* do Cohenova sborníku *Images of Deviance* publikovaném v roce 1971 (Young, 2009). Young se zde věnuje problematice morální paniky ve spojení s užíváním drog, popisuje zde „spirálový účinek produkováný interakcí médií, veřejného mínění, zájmových skupin a politiků, z jejichž vzájemného prolínání se rodí fenomén morální paniky“ (Volek, 2000, s. 98), který ale nebyl v Youngově práci explicitně zmíněn.

Stanley Cohen ve své knize *Folk devils and Moral Panics* reaguje na události, které se odehrály v roce 1964 v přímořském Clactonu. Na ulici

došlo k několika hlučným incidentům a potyčkám, „vandalové“ rozbili pár oken a poškodili některé chaty na pláži. Policie zatkla téměř 100 mladíků za urážlivé chování a kladení odporu při zatýkání. Reakce médií a veřejnosti na tyto události rozpoutaly vlnu obav z násilí mezi mládeží a ministr vnitra byl nucen přijmout přísná opatření k řešení toho problému. Tyto, v jisté míře přehnané, reakce policie, médií a také veřejnosti upoutaly pozornost britského sociologa Stanleyho Cohena, pro kterého byla hlavním tématem v podstatě nepřiměřená reakce klíčových sociálních aktérů v klíčových oblastech společnosti na poměrně zanedbatelné události. Cohen tehdy použil pojem morální paniky pro označení, charakterizování reakcí médií, policie, veřejnosti, politiků a akčních skupin na mladické výtržnosti (Goode & Ben-Yehuda, 1994). Cohen k morální panice poznamenává: nějaká podmínka, událost, osoba nebo skupina osob vyvstane a je definována jako hrozba pro společenské hodnoty a zájmy; její povaha je prostřednictvím hromadných sdělovacích prostředků prezentována stylizovaným a stereotypním způsobem; morální barikády jsou stanovovány editory, biskupy, politiky a dalšími správně-smýšlejícími lidmi; společensky uznávaní experti vyslovují své diagnózy a řešení; způsoby zvládání se vyvíjejí nebo (častěji) se k něčemu uchylují; poté dochází buďto k tomu, že daná podmínka, definována jako hrozba vymizí, anebo naopak dojde k jejímu prohloubení a stává se tak čím dál tím více viditelnou a znatelnou (Cohen, 2002).

„Projevy, které můžeme označit jako morální paniku, jsou integrální součástí historie lidského rodu“ (Volek, 2000, s. 98). Obavy z porušení stanovených hranic a společenských, kulturních či politických hodnot jsou přirozenou součástí lidského rodu již po staletí. Ruku v ruce se strachem a úzkostí z porušení hodnot jdou také tendence tyto projevy

eliminovat. Chování jako tato jsou pak označována jako asociální, či deviantní a společnost se neustále snaží o jejich potlačení (Volek, 2000). V případě morální paniky jsou však reakce médií, policie, politiků, akčních skupin a také široké veřejnosti v nepoměru k reálné hrozbě. Reakcí na tyto ne zcela reálné hrozby je vytváření tzv. „folk devils“, deviantních stereotypů, identifikujících nepřítel, zdroj hrozby, sobecké, zlé delikventy, kteří jsou odpovědní za dané potíže (Goode & Ben-Yehuda, 1994). Dochází tedy k jakési dichotomizaci celku na ty, kteří jsou bráni jako nepřátelé, atakující hodnoty a normy dané společnosti a na zákony dodržující, „normální“ členy společnosti. Do jisté míry tedy můžeme tuto situaci chápat jako jakousi hru dobrých proti špatným.

Pro morální paniku jsou tedy typické *„...tendence označovat za deviantní i chování, podmínky či fenomény, které jsou běžně ignorovány a které by se normálně ztratily v každodenní rutině“* (Volek, 2000, s. 99). Nepřiměřenost, jak uvádí například Volek či autoři Goode a Ben-Yehuda, je tak jedním ze znaků morální paniky. Aby však docházelo k znepokojivým reakcím na nějakou událost, osobu či více osob, musí ve společnosti, nebo v určité její části, existovat alespoň minimální shoda, že daná hrozba je reálná. Pocit reálnosti hrozby musí být značně rozšířen, i když podíl obyvatel pociťující tuto hrozbu opravu reálně v žádném případě nemusí tvořit většinu (Goode & Ben-Yehuda, 1994).

Někdy může být objekt morální paniky zcela nový a jindy to zase může být něco, co existuje již dlouho bez povšimnutí, ale v jistou chvíli na sebe upoutá pozornost (Cohen, 2002). Ať už se objeví náhle, nebo po nějaké době latence, je pro ně typické jejich neočekávané vzplanutí. Morální panika ale většinou nemívá dlouhého trvání a vzhledem

k jejímu krátkému působení často ani nedojde k vyřešení původního problému (Volek, 2000). Nicméně jevy, které můžeme označit jako morální paniku, vyplývají z morálních poruch zakořeněných ve strukturách i hodnotových změnách společnosti. Zdá se, že subjekty morální paniky nejsou zcela nahodilými spouštěči a že účinky morální paniky jsou do jisté míry sebenaplňující (Young, 2009). Vezmeme-li tedy v potaz myšlenku sebenaplňujícího se proroctví, nesprávná definice určité podmínky, situace či osob vyvolá takové chování, které původní nesprávně definované koncepce přemění na skutečné. Je-li tedy situace vyhodnocena nesprávně, pak jsou i reakce na tuto situaci neadekvátní. Pokud jsou totiž témata morální paniky již zakořeněny ve strukturách a hodnotových změnách společnosti, jak uvádí Young, pak jsou i jejich účinky více méně předvídatelné a tímto se dostáváme do bludného kruhu sebenaplňujícího se proroctví.

Objekty morální paniky mohou být různé, splňují-li dané podmínky, nicméně dle Cohena, jsou to spíše předvídatelné vzorce, mezi které mimo jiné patří například násilí ve školách (šikana), vandalismus, mladiství násilníci, užívání drog, svobodné matky, uprchlíci nebo také právě zneužívání dětí.

Někdy panika přejde bez povšimnutí a je zapomenuta, v jiném případě může však mít vážné a dlouhotrvající důsledky, díky kterým může dojít ke změnám v legislativě či společnosti nebo dokonce ke změně toho, jakým způsobem společnost chápe sama sebe (Cohen, 2002).

Cohen také podotýká, že nazývat něco morální panikou ještě neznamená, že to něco neexistuje nebo se to vůbec nestalo, a že reakce je tak založena na fantazii, hysterii, klamu nebo iluzi. Na druhou stranu

označení něčeho za morální paniku znamená, že význam té věci byl přehnaný v první řadě sám o sobě (v porovnání s ostatními, více spolehlivými, platnými a objektivními zdroji) a dále pak v porovnání se závažnějšími problémy.

Morální panika je tedy reakcí médií, veřejnosti, politiků a různých akčních skupin na nějakou událost, podmínku nebo osobu, která je definována jako hrozba pro dané zvyky a normy. V návaznosti na vyhocení situace bývají tyto reakce nepřiměřené až přehnané a vyvábí tak vhodné podmínky pro vznik morální paniky.

1.2. Nutné faktory podmiňující morální paniku

Mohlo by se tedy zdát, že jakákoli událost, vyvolávající zájem médií či široké veřejnosti, má jakési předpoklady pro to, být označena jako morální panika. Philip Jenkins ale uvádí, že k tomu, aby nějaká konkrétní událost dosáhla statusu morální paniky, musí být poháněna zvláštní silou, která je možná jen tehdy, jestliže dochází ke spolupráci masmédií s ostatními činiteli. A dokonce i za těchto předpokladů může dojít k šíření paniky pouze tehdy, splňuje-li určitá kritéria. Jenkins tak uvádí několik faktorů vedoucích k vytvoření podmínek paniky.

Jednou z podmínek, která je nutná pro vznik a šíření morální paniky, jak uvádí Jenkins, je existence různorodých činitelů a zájmových skupin, ze kterých mohou sdělovací prostředky čerpat a která budou vytvářet protichůdná tvrzení. Ideálně by pak každý z nich měl mít určitou míru společenské prestiže a také přístup k médiím. Příběhy musí být v první řadě srozumitelné zainteresovaným činitelům a také žurnalistům, kteří je poté přeformulují pro širokou veřejnost. Téma dané problematiky musí být veřejnosti zjevné a přístupné, to znamená,

že by lidem měly být nabízeny příběhy, které obsahují lehce srozumitelné charaktery hrdinů a padouchů s identifikovatelnými tvářemi. Jak jsem již zmiňovala výše, v reakci na hrozbu jsou vytvářeny jakési deviantní stereotypy, standardizované tváře či prostředí, která jsou vizuálně ztvárňována pomocí různých příběhů. Příběhy pak nejvíce na veřejnost působí, jsou-li navázány na dřívější znalosti a očekávání (Jenkins, 2009).

V návaznosti na tyto podmínky však existují také určitá omezení, limitující jejich svobodný rozvoj. Může k tomu docházet například ve chvíli, kdy je do tématu zapojena jen jedna skupina hájící svůj názor a tento následný nedostatek konkurence pak omezuje příležitost pro panickou reakci. Obecně také platí, že příliš složitá témata, to znamená témata těžko pochopitelná, nebývají vhodná pro budování paniky. K panice pravděpodobně nedojde ani v případě absence oficiálního podnětu k obavám, tedy pokud existuje jen malá šance, že by se lidé s hrozbou mohli setkat přímo, anebo pokud hrozbu nevnímají jako bezprostřední. V případě výskytu některých těchto podmínek reakce veřejnosti nedosahují plnohodnotné paniky (Jenkins, 2009).

1.3. Znamky soudobé společnosti významné pro morální paniku

„...žijeme ve společnosti „pozdní doby“, tedy ve společnosti, kterou lze metaforicky přirovnat k sopce, o níž nejen nevíme, zda je činná či nikoliv, ale už vůbec ne, zda a kdy může vybuchnout a s jakými následky. Třebas zítra, třebas nikdy“ (Petrušek, 2006, s. 25).

Vzhledem k charakteru a povaze dnešního světa bychom mohli mluvit o takzvané informační společnosti. Jednou z teorií informační společnosti, jak uvádí Petrušek, je teorie založená na prostorovém

kritériu, což znamená, že dochází k jakési změně prostoru a času. Masová média disponují schopností člověka spoutávat i osvobozovat, ale zejména ho okamžitě (také téměř v reálném čase) přenášet z místa na místo (Petrušek, 2006).

Masmédia v procesu morální paniky hrají nesmírně důležitou roli, a to právě z důvodů, jakým způsobem a zejména jak rychle dokážou přenášet informace. Je to právě transformace časoprostoru, o které mluví Giddens, která u lidí vyvolává pocit bezprostředního ohrožení a přímého styku s hrozbou. Se vzestupem modernity dochází stále více k odtrhování prostoru od místa, a to zejména tím, že jsou podporovány vztahy mezi „nepřítomnými druhými“ a místem bezprostřední interakce. V tomto případě se místo stává v rostoucí míře fantasmagorickým a to znamená, že místa dění jsou formována sociálními vlivy, které jsou od nich značně vzdáleny (Giddens, 2003). Jedním ze znaků soudobé společnosti je tedy změna v pojetí času i prostoru, a to v první řadě prostřednictvím masmédií, která umožňují téměř bleskovou rychlost šíření informací.

Ulrich Beck v rámci své rizikové společnosti mluví o propojenosti rizik s komponenty budoucnosti. Dle jeho slov mají rizika co dočinění s předvídáním, s ničivými jevy, ke kterým dosud nedošlo, které však hrozí a které jsou právě v tomto významu už dnes reálné. Rizika jsou tedy v základním smyslu zároveň skutečná i neskutečná, v rizikové společnosti totiž minulost ztrácí svou determinující moc nad přítomností a na její místo nastupuje jako příčina nynějších prožitků a jednání budoucnost. Dá se tedy říci, že jde o něco neexistujícího, fiktivního či vykonstruovaného (Beck, 2004). Tedy hrozba toho, co by se mohlo stát, ovlivňuje naše chování v přítomnosti. Konstrukce rizik je tak dalším znakem soudobé společnosti.

Hrozba, riziko, pocit nebezpečí sebou přináší strach. Jakmile se strach objeví v lidském světě, získá jakousi vlastní hybnou sílu a vývojovou logiku a k tomu, aby se rozšířil a rostl téměř nezadržitelně, nepotřebuje ani příliš pozornosti, ani mnoho dalších investic. Zygmunt Bauman uvádí: *„strach nás podněcuje k defenzivnímu jednání. Když k němu dojde, dodají tyto naše činy strachu na naléhavosti a hmatatelnosti. Právě naše reakce představují neblahá tušení do podoby každodenní skutečnosti, a slovo se tak stává tělem. Záhy se strach pohodlně uvelebí v nitru a naplní náš každodenní život a jeho rutinu...“* (Bauman, 2008, s. 18). Podle Baumana si soudobá společnost vytváří takzvané zástupné terče, které nám umožňují vybit si přebytečný strach. Právě proto nejsme schopni zpomalit nebo nějak ovlivnit deprimující tempo změny, nebo předvídat, k čemu spěje. Soustředíme se na věci, které buďto můžeme ovlivnit nebo spíše na ty, o kterých si myslíme, že je můžeme ovlivnit nebo jsme o tom alespoň ujišťování. Strach se postupně stává prodejným zbožím, osobní bezpečí jedním z hlavních artiklů marketingových strategií a co více, názorné ukázky ohrožení osobního bezpečí se tím pádem stávají cenným zbožím masmédií (Bauman, 2008). Svět na televizních obrazovkách se skládá z „občanů-ovcí“ chráněných před „zločinci-vlky“ a to „policíí-ovčáckými psy“ (Surette cit. dle Bauman, 2008, s. 21). Pocit nejistoty a nejasné budoucnosti sebou přináší strach, se kterým se zatím neumíme vypořádat přímo, a proto si tedy vytváříme jakési zástupce příčin strachu. Pocit nebezpečí a strachu tak tvoří další znak soudobé společnosti.

Jaromír Volek uvádí, že od počátku osmdesátých let je možné zaznamenat dvě nové charakteristiky týkající se výskytu a podoby morálních panik. Poukazuje tím na rozšíření tematického záběru morální paniky oproti šedesátým a sedmdesátým létům. V tomto

kontextu zmiňuje postřehy Jenkinse, který upozorňuje na nárůst role zájmových skupin a jejich symbolickou politickou roli. „*Současné morální paniky tak zachycují ve svých sítích mnohem různorodější společnost, a to za výrazného přispění médií, která...vytvářejí prostor pro její permanentní redefinování*“ (Volek, 2000, s. 100). Je více než pravděpodobné, že rozšíření tematického rámce morální paniky má co dočinění s rozvojem masmédií a jejich schopností rychlého šíření informací. Druhou významnou změnou týkající se současné pozice morální paniky v moderní společnosti, podle Volka, je jejich čím dál tím častější výskyt. Dá se říci, že zde existuje téměř permanentní a vše prostupující prostředí různých forem morální paniky. Roli zde hrají hluboké sociální změny, které produkují tak zvanou politiku úzkosti, projevující se postupným zesilováním „morálního tlaku“, na kterém se opět velice výrazně podílejí masmédiá (Volek, 2000).

1.4. Nevylučitelná role masmédií

„*Masmédia (masová média, dříve hromadné sdělovací prostředky)...Hovoří se o nich jako o ‚masových‘ médiích, jelikož zprostředkovávají informace masám, tj. velkému počtu čtenářů, posluchačů nebo diváků*“ (Giddens, 2013, s. 665).

Výše zmíněné znaky soudobé společnosti, tedy Giddensova transformace časoprostoru, Beckovo konstruování rizik a Baumanovo šíření strachu mají do jisté míry spojitost s vyobrazením role masmédií Jockem Youngem ve článku *Moral panics and the transgressive other*, roli masmédií vidí jako klíčovou v morální panice, a to právě ze tří důvodů. Zaprvé v rychlém šíření stereotypních představ o deviacích, zadruhé při vytváření narůstající spirály strachu a zatřetí v popohánění procesu zesilování deviace, čímž se deviace skupiny či jednotlivce stále více

stupňovala, což v některých případech vedlo k sebenaplňujícímu se prorocství (Young, 2011).

Vznik a vzestup masmédií, podle Younga, zapříčinil, že máme k dispozici nepřeborné množství znalostí, jejichž zdrojem jsou však rozdrobení jednotlivci, vybraní v rámci jednoho konkrétního znaku, zachyceni v určitém okamžiku (Young, 2011). Média nám tak sice nabízejí celý rejstřík zkušeností, se kterými bychom se v rámci našeho běžného života asi nesešli, ale zároveň jsou tyto zkušenosti zprostředkované, tedy nepřímé a tím i často zkreslené. Britský sociolog John Thompson hovoří právě o takzvané zprostředkované zkušenosti a v rámci ní uvádí rozlišující rysy medializované zkušenosti: jako první uvádí již výše zmiňovanou prostorovou a často i časovou distanci, to znamená, že prožití nějaké události prostřednictvím médií je povětšinou vzdálené od praktických kontextů našeho každodenního života. Dalším uvedeným rysem je rekontextualizace medializované skutečnosti, tedy přeměna nestálých, proměnlivých informací na pevná fakta. Třetí rys je dán tím, co by se dalo nazvat její strukturou důležitosti (z pohledu jednotlivce jsou totiž jak prožité, tak i potencionální zkušenosti strukturovány podle toho, jakou mají důležitost pro jeho sebepojetí). Posledním rysem je pak oddělené sdílení v tom smyslu, že v medializované zkušenosti není sdílení vázáno na sdílení společného prostoru (Thompson, 2004).

1.4.1. Zkreslený obraz skutečných informací

K již zmíněné rekontextualizaci medializované skutečnosti Thompson ještě poznamenává, že právě onen rekontextualizovaný charakter zprostředkované skutečnosti bývá zdrojem její přitažlivosti, prostřednictvím pozměněné povahy dané informace vzrůstá její schopnost šokovat a znepokojovat (Thompson, 2004).

Masmédia si čím dál tím více jako témata svých zpráv vybírají zločin či deviace. Skutečnosti jsou často nepravdivě vyobrazovány, čímž dochází k tomu, že portréty vrahů, nejsou ani zdaleka podobné těm reálným. Televizní vraždy nejsou jako ty skutečné, detektivní práce není taková, jak je vyobrazována. Proto posuzování rizik trestné činnosti podle televizních dramát Young přirovnává k věštění budoucnosti z horoskopických článků (Young, 2011).

Jaromír Volek hovoří o masových médiích jako o nástroji sociální kontroly. Říká, že ona „mediální obliba deviantních projevů, respektive preference tzv. „špatných zpráv“ napomáhá vedle zvýšení čtenosti či sledovanosti též při konstrukci obecné představy řádu a konsenzu“ (Volek, 2000, s. 103). Jinak řečeno, podle Volka se média více či méně podílí na tvorbě sociálního řádu a morálních hranic společnosti, ať už vyvoláváním morální paniky tím, že informace, které poskytují, v sobě nesou morální významy a polarizují tak dobro a zlo, nebo tím, že zprostředkovávají informace o případném sankcionování jednání, které je bráno jako nebezpečné.

Víme již, že masmédia v procesu vytváření morální paniky hrají velice důležitou roli. Cohen v souvislosti podílu médií na vytváření morální paniky hovoří o tak zvané mediální inventarizaci, která následuje po úvodním představení problému spouštějícího morální paniku. Ze stran médií tedy může docházet k přehánění a zkreslování daných informací, které se opírají o zveličování dopadů. V tomto případě jde zejména o formu prezentace, tedy jakým způsobem jsou bombastické titulky nebo televizní headlines předkládány veřejnosti. Zkreslování se zde týká zejména uváděných počtů účastníků zapojených do násilí a také případných škod způsobených tímto násilím. Dalším účinným nástrojem médií je predikce, tedy negativní

implicitní předpoklad, který, jak říká Cohen, je obsažen prakticky v každé zprávě a říká nám, že to, co se stalo, se nevyhnutelně stane znovu. Tedy „řídí se logikou ‚a bude hůř‘, a vyvolávají dojem, že to nejhorší teprve přijde“ (Volek, 2000, s. 107). Na rozdíl od případů živelných katastrof, kde by absence předpovědi mohla být katastrofou, u sociálních jevů, jako jsou deviace, je právě přítomnost předpovědi možnou „katastrofou“. Třetí strategií médií je symbolizace, přičemž komunikace masmédií se společností závisí právě na symbolické moci slov a obrazců. V konečné fázi tedy neutrální názvy mohou získat negativní významy nebo spíše mohou vyvolávat negativní emoce. V rámci procesu symbolizace pak Cohen hovoří o určitém postupu, pro lepší pochopení mohu uvést, že vzhledem k tématu mé práce by se tento proces dal aplikovat na problematiku ztotožňování pedofilie se sexuálním zneužíváním dětí (Cohen, 2002).

1.5. Podněcovatelé morální paniky

Možné důvody vzniku a případné iniciátory výstižně, dle autorů zabývajících se danou problematikou popsal právě Jaromír Volek. Jak uvádí i Jaromír Volek, Cohen ve své knize *Folk Devils and Moral Panics* popisuje stádia, ke kterým dochází při konstrukci morální paniky. K jednotlivým stádiím nám jako příklad může posloužit kniha Philipa Jenkinse *Moral Panic: Changing Concepts of the Child Molester in Modern America*. Prvním stádiem, podle Cohena, je tedy situace, kdy „*cosi* nebo *kdos* je označen jako ohrožení společenských hodnot a zájmů“ (Volek, 2000, s. 108). Vezmeme-li tedy příkladem dění v americké společnosti v průběhu 80. a 90. let, kdy údajně docházelo k šíření dětské pornografie a vzniku pedofilních kruhů, mělo ono ohrožování společenských hodnot či zájmů podobu organizovaného znásilňování dětí a vznikal tak obraz satanistického a ritualistického znásilňování.

Oni ohrožovatelé hodnot a zájmů měli být pedofilové, kterým byl připisován obraz násilných predátorů. V druhé fázi je již patrná aktivita médií, právě díky masmédiím se ohrožení stává zřetelným a viditelným. Jenkins ve své knize uvádí tabulku, která mapuje výskyt slova *zneužívání* v kombinaci se slovy *rituální* či *satanistické*. Z tabulky je zřetelný rapidní nárůst výskytu těchto slov v novinách. Zatímco v roce 1983 se spojení *satanistické zneužívání* vyskytlo pouze dvakrát a spojení *rituální zneužívání* dokonce jen jednou, například v roce 1989 se první zmiňované vyskytlo třicet šestkrát a druhé, tedy *rituální zneužívání* dvaatřicetkrát. Užívání těchto frází narůstalo každým rokem a v roce 1994 se obojí pohybovalo okolo 360 výskytů. Ruku v ruce s medializací jde i rychlý nárůst zájmu veřejnosti, což je třetím Cohenovým stádiem. Během poloviny osmdesátých let vzniklo několik filmů zabývajících se problematikou rituálního zneužívání či sexuálního satanistického zneužívání. Dalším jsou reakce společenských autorit a tvůrců mínění. Jenkins uvádí, že během poloviny osmdesátých let se ve velké většině literatury, týkající se daného tématu, objevovala témata zahrnující jak diskuze k této problematice, tak zabývajících se léčbou či rehabilitací a tvorbou efektivních programů. Literatura, která řešila samotné zneuživatele a pedofily, kladla důraz na kompulzivní a nebezpečné vlastnosti jejich chování. Později bylo tvrzení okolo organizovaného obtěžování ještě posíleno podporou předního agenta FBI, kterého citovalo mnoho autorů, prozkoumávajících svět sexuálních okruhů. Posledním stádiem je vyvrcholení, kdy dochází buďto k ústupu paniky nebo vyústí do společenské změny. V tomto případě zákonodárna a trestní justice začala vnímat léčení sexuálních útočníků jako nejvyšší prioritu. V drsnějším klimatu devadesátých let potřeba kontroly sexuálních pachatelů nabyla na naléhavosti, a tak docházelo k obnově ochoty experimentovat s řešeními, které byly kdysi považovány za

extrémní. Navrhnut byl například sterilizační zákon z raného dvacátého století, jako opatření, které má snižovat či zcela eliminovat sexuální nutkání pachatelů (Jenkins, 2004).

1.6. Situace v České republice

Nutno poznamenat, že tento trend, který je výše popsán nelze ztotožňovat se situací v České republice. Publicitu, věnovanou tomuto tématu, zaznamenáváme v tuzemsku až později a v jiné míře.

Petr Weiss v knize *Sexuální zneužívání dětí*, vydané v roce 2005, uvádí „*V posledních letech se i u nás začíná věnovat stále větší pozornost fenoménu sexuálního zneužívání v dětství. Navazujeme tím na trend zahájený v západních zemích především začátkem osmdesátých let, kdy se v souvislosti s rozvojem moderního feministického a emancipačního hnutí žen začalo otevřeně mluvit (nejdříve v USA, posléze i v zemích západní Evropy) o existenci a rozsahu sexuálního zneužívání a incestu ve společnosti*“ (Weiss a kol., 2005, s. 11).

Zajímavé poznatky týkající se České republiky přináší výzkum zabývající se *násilnou sexuální kriminalitou v ČR*, který proběhl v letech 2012 až 2015 a mimo jiné se tedy zabývá právě výskytem násilné sexuální kriminality v českých médiích (Blatníková a kol., 2014).

Dle Blatníkové, Faridové a Zemana tedy obecně platí, že případy týkající se sexuálního násilí, a obzvláště pak sexuálního násilí spáchaného na dětech, bývají těmi nejmedializovanějšími. Právě takové činy pak vyvolávají ve veřejnosti značnou pozornost. Dá se tedy konstatovat, že případy, které se objevují ve značné míře v médiích, nemůžeme pokládat za případy typické, ale spíše atraktivní (Zeman cit. dle Blatníková a kol., 2014). Špatné zprávy se totiž prodávají nejlépe a je-li pak do příběhu zapojeno dítě, pozornost veřejnosti je téměř zaručena (Tomášek, 2010).

Proč tomu tak je? Co lidi láká na takových zprávách? Pravděpodobně je tomu tak proto, že tento typ trestné činnosti zpravidla přesahuje osobní zkušenosti. Problém však spočívá v tom, že většina populace získává tyto informace pouze a jen z masmédií. Tím dochází k tomu, že jsou to právě média, která se ve velké míře podílejí na tom, jakým směrem se budou diskuze týkající se této problematiky ubírat, a také jaká opatření pak budou občané považovat za žádoucí a nutná (Tomášek, 2010).

Téma násilné sexuální kriminality zdaleka není a nikdy nemůže být neutrálním tématem vzhledem k síle emocí, kterou s sebou přináší. Z tohoto důvodu pak autoři výzkumu poukazují na důležitost dodržování nestranných a objektivních zásad ze stran novinářů, tedy na rozlišování faktů od osobních názorů (Blatníková a kol., 2014). Blatníková, Faridová a Zeman tak dospěli k názoru, *„že se celkové vyznění příspěvku pro ‚pachatele‘ ukázalo v naší analýze – s ohledem na charakter těchto kauz, na silné emoce, které zpravidla vyvolávají – jako vcelku uspokojivé“* (Blatníková a kol., 2014, s. 156). Nicméně *„výhradně negativně vyznívaly příspěvky informující o zvláště závažných kauzách, v nichž figurovaly vysoce zranitelné oběti (vzhledem k nízkému věku nebo přítomnosti mentální retardace)...“* (tamtéž). Důležitým poznatkem je také prezentování duševního stavu „pachatele“, tedy správnost výroků a pojmenovávání konkrétních poruch. Autoři uvádějí, že v případech, které zkoumali při použití pojmenování pachatele jako *pedofila*, se jednalo o nepodložené výroky, jejichž autoři byli laici v oblasti duševního zdraví. K těmto zjištěním se také vztahují závěry nedávno realizované analýzy mediálního obrazu sexuálních deviací, ze které vyplývá že pojmy jako „deviant“ či právě již zmiňovaný „pedofil“ jsou skrze média prezentovány spíše jako popis charakteru chování dané

osoby, nežli jako stanovená diagnóza (Šimeček cit. dle Blatníková a kol., 2014). Autoři také uvádějí, že ona označení byla také ve velké míře používána i v případech, kdy nebyla identifikována „pachatelova“ totožnost, a tedy nebylo možno nic konstatovat o jeho sexuologické diagnóze (tamtéž). V jednom případě pak byl odhalen „*prokazatelně chybný výrok o duševním zdraví „pachatele“*“ (Blatníková a kol., 2014, s. 161). Jednalo se tehdy o situaci, kdy již bylo, dle znaleckých posudků, konstatováno, že se nejedná o jedince se sexuální deviací. A přestože jiné mediální zdroje o této skutečnosti již informovaly, objevil se příspěvek, který „pachatele“ označil za pedofila. Zarážejícím výstupem z analýzy pak je, že stále existuje několik stereotypů týkajících se pachatelů sexuálně motivovaných činů, tedy stereotypů, že tito pachatelé nutně musí být deviantní a obzvláště v případech, kdy je obětí dítě – zde pak dochází k stereotypnímu označení pachatele za pedofila. Tématu správné terminologie ještě budu věnovat prostor později.

I přes varování odborníků, že případy týrání či zneužívání dětí se daleko více odehrávají v prostředí domova a oběť svého pachatele ve většině případů zná, dokonce to bývá osoba oběti velice blízká, tedy rodinný příslušník či známý, stále přetrvává mylný stereotyp, který je ještě více posilován působením masmédií, tedy takový, že obvykle dochází k zneužití někde na temném místě, a to osobou neznámou (Blatníková a kol., 2014).

Zájem o ono téma ze strany veřejnosti je více méně srovnatelný se zájmem v například již zmiňovaných Spojených státech. Co se ale týká míry nesprávné terminologie a emočně vyhrocených označování pachatelů, je na tom Česká republika značně lépe.

Důležité je také poznamenat, že například v USA se do statistik pohlavního zneužívání zahrnují i pohlavní styky s dívkami ve věku, ve

kterém už nejsou chráněny zákonem v naprosté většině zemí. Zatímco v ČR trestný čin pohlavního zneužití, který je definován fyzickým kontaktem vedoucím k pohlavnímu vzrušení, odlišujeme od tak zvaného narušování mravního vývoje mládeže, čímž může být například verbální komunikace s erotickým obsahem, vystavování dítěte erotickým obrázkům či videím nebo samotný pohled rodiče na nahé tělo dítěte, vedoucí k sexuálnímu vzrušení, v USA výše zmíněné nerozlišují a všechny tyto „činy“ tak spadají do kategorie zneužívání (Weiss a kol., 2005).

Závěrem této kapitoly bych chtěla stručně shrnout výše popsanou problematiku. V úvodu jsem vymezila pojem morální panika v jejím základě, uvedla její projevy a dále pak typické znaky morální paniky. Navázala jsem na možné objekty morální paniky, jak je uvádí daní autoři a na její možné opakující se tendence. Poukázala jsem na faktory, které jsou nutné při vzniku morální paniky podle Philipa Jenkinse. Uvedla jsem také znaky soudobé společnosti, které jsou nějakým způsobem propojeny se znaky morální paniky. Déle jsem se věnovala nevyhnutelné roli masmédií, tedy jejich značnému podíl při tvorbě morální paniky zejména ve Spojených státech a pro srovnání jsem pak uvedla situaci v České republice.

2. Sociální konstrukt pedofilie

P. L. Berger a T. Luckmann v roce 1966 vydávají své stěžejní dílo *The social construction of reality*, ve kterém prezentují společnost jako výtvar lidské mysli, jako objektivní realitu ale zároveň uvádí, že sám člověk je pak výtvořem oné společnosti. Sociální realita je tedy konstrukt lidí samotných, společnost pak formuje své členy podle schématu, který si sama vytvořila. Sociální konstrukty zformované členy společnosti jsou tak dynamické a nestále, mění se v závislosti na lidském jednání, jsou neustále přetvářeny a předávány z generace na generaci (Berger & Luckmann, 1999).

Podle těchto autorů můžeme vliv společnosti na jedince, a tedy na tvarování lidského organismu, nejlépe vidět na etnologickém materiálu zabývajícím se sexualitou. Člověk je totiž podle nich vybaven sexuálními pudy srovnatelnými se sexuálními pudy ostatních vyšších savců, nicméně lidská sexualita je typická svou vysokou mírou přizpůsobivosti.

V každé kultuře nalezneme nějaké typické sexuální uspořádání a „*neexistuje lidská společnost, v níž by nebyla sexualita pod společenským dohledem a sexuální pud by se v ní nemusel podřizovat sociálním očekáváním a normám*“ (Fafejta, 2016, s. 15). Variabilita sexuálního chování napříč různými kulturami a společnostmi je důkazem plasticity sexuality. Také věk, který jedince chrání před sexualitou, není ve všech kulturách stejný, a ne vždy je tato hranice stanovována právě věkem. Celkové vnímání sexuality se tak místy liší, co je v jedné kultuře vnímáno jako sexuální, v jiné může být považováno za zcela normální a naopak (Fafejta, 2016).

Běžné sexuální chování je ovlivňováno sociálními institucemi (tedy státem, církví, školou či vědou), ve kterých se jedinci pohybují, tyto

instituce pak naopak reagují na jednání oněch sociálních aktérů. Mezi institucemi a aktéry tak existuje vzájemný vztah, kdy instituce ovlivňují aktérovo chování a ti naopak svým chováním ovlivňují to, jak budou ony instituce vypadat (Fafejta, 2004).

2.1. Hranice mezi normalitou a deviací jako sociální konstrukce

Každá společnost v rámci své kultury rozlišuje mezi tím, co je normální a co už se za normální považovat nedá. Nicméně určení těchto hranic není zcela jednoznačné a už vůbec ne stálé. Spolu s vývojem společnosti dochází také k proměnám ve vnímání sexuality a s tím spojeného vnímání nenormálního, nemorálního chování.

„Normální je to, co za normální považuje významná část společnosti, přičemž představy o normalitě se ve společnosti mění a vždy vedle sebe existuje několik konkurujících představ. A totéž platí pro ‚úchylku‘ (tedy deviaci). I představy o tom, co je a co není deviantní, jsou vytvářeny sociálně, mění se a jsou společnost od společnosti odlišné.“ (Fafejta, 2016, s. 150).

Odchylku od normy zde chápeme jako deviaci, tedy obecně vymezenou jako výkyv od kulturně očekávaných pravidel, přičemž sociální deviace je „*odchylka od očekávaného standardizovaného a institucionalizovaného chování, které předepisuje sociální norma, platná v určitém sociálním útvaru*“ (Urbanová, 2002, s. 139). Odchylka spjatá se sexualitou je pak považována za sexuální deviaci neboli parafilii. Je to tedy porucha sexuální preference, v českém sexuologickém prostředí pokládána za trvalou a většinou i vrozenou odlišnost sexuální motivačního systému. Samotná přítomnost jakékoli parafilie nemá žádný právní ani morální aspekt, hlavní je to, co je očividné, tedy samotné chování jedince. Proto je také velice důležité rozlišovat mezi onou parafilii jakožto sexuální deviací a samotným sexuálně deviantním chováním, což je každé jednání, které nevyjadřuje primární

účel sexuální aktivity, tedy k nenásilnému, oboustranně dobrovolnému sexuálnímu styku věkově přiměřených partnerů (Brzek cit. dle Blatníková a kol., 2014). Blatníková, Faridová a Zeman ještě dodávají, že v souvislosti s těmito pojmy je důležité zdůraznit, že právě sexuálně deviantního chování se dopouští i jedinci, kteří nejsou parafiliky. *„Dosavadní poznatky naznačují, že pouze menší část pachatelů sexuálních trestných činů jsou osoby sexuálně deviantní. Zároveň se většina parafiliků pravděpodobně nikdy nedopustí sexuálního deliktu“* (Weiss cit. dle Blatníková a kol., 2014)

Jak jsem již zmínila výše, společnost se neustále vyvíjí, názory se dennodenně mění, co dnes stojí proti sobě, zítra může být v konsenzu. Co je dnes nemorální, zítra může být zcela běžné, co bylo kdysi obvyklé, je dnes považováno za nepřipustné až deviantní. Některým tématům se společnost záměrně vyhýbala, nechtěla si je připustit, postupem času však vznikala různá hnutí, týkající se všemožných témat a společnost najednou stála před problémy, které dosud neřešila.

2.1.1. „Oni“ a „My“

Každý jsme jiný, máme jiné tělesné či duševní vlastnosti, jsme jiného vyznání, jiné národnosti, máme různé kulturní i společenské zvyky. Některé odlišnosti jsou vidět na první pohled, jiné jsou skryté a nikdy nemusejí vyjít najevo.

Společnosti si vytvářejí různé způsoby a formy kategorizování těchto odlišností, nebo spíše nositelů těchto odlišností. Pro každou kategorii existuje soubor jejich typických atributů, vlastností. Podle Ervinga Goffmana nám tyto ustanovené kategorie s přiřazenými vlastnostmi umožňují vypořádat se s druhými, bez toho, aniž bychom těmito situacím museli věnovat větší pozornost, nebo se nad nimi zamýšlet. Tyto předem vytvořené kategorie a atributy nám umožňují předvídat

sociální identitu daného jedince. Od první chvíle zařazení jedince do nějaké kategorie očekáváme, že se bude jednat tak, jak je to typické pro danou kategorii, očekáváme, že bude disponovat vlastnostmi pro ni typickými. Atribut, který je jedinci připisován na základě kategorie, Goffman nazývá stigmatem, a to zejména v případech, pokud je jeho diskreditační efekt značně rozsáhlý. Stigma Goffman charakterizuje jako jakýsi důsledek rozdílu mezi skutečnou a virtuální sociální identitou. Přičemž virtuální sociální identitou myslí identitu založenou právě na kategorizování a přisuzování atributů. Skutečná sociální identita je pak chápána jako kategorie a atributů k ní patřící, které jsou dané osobě skutečně vlastní.

Stigmata mohou být podle Goffmana různá, může jít o tělesné nedokonalosti, o náboženské vyznání, stigmata národní, či rasová, ale také o různé charakterové či vnitřní vady, tedy o duševní poruchy, různé formy deviací nebo sexuální orientace. Co mají ale tato stigmata společné je to, že jejich nositelé, kteří by mohli být společností běžně přijímáni, bývají odmítáni, protože jsou nositelé právě těchto stigmat, tedy nežádoucích odlišností od toho, co jsme očekávali.

Stigmatizovaný je tedy odlišný od těch, kteří jsou chápáni jako „normální“, nebo se neodchylují od jistých očekávání. Podle Goffmana je jakýmsi naším předpokladem, že nositelé těchto stigmat nejsou tak úplně člověkem. Na základě těchto předpokladů, pak formou diskriminací snižujeme životní šance stigmatizovaných. Sociálně stigmatizované osoby jsou chápány jako méněcenné a někdy i nebezpečné. Výsledkem tohoto procesu je pak fakt, že na základě jedné nedokonalosti, daným jedincům připisujeme mnoho dalších (Goffman, 1968).

2.2. Vymezení pojmu pedofilie jako sexuální deviace

Než se dostanu k samotné analýze článků, je velice důležité definovat, co přesně spadá či nespadá do parafilie zvané pedofilie z pohledu jak sexuologického, tak sociologického. Dále pak je dle mého názoru nutné poznamenat a vysvětlit rozdíly mezi sexuálním zneužíváním dětí, a právě termínem pedofilie.

Čistě z pohledu sexuologie pedofilii řadíme mezi tak zvané deviace v objektu, tedy „*kvalitativní poruchy sexuální motivace charakterizované neadekvátním zaměřením erotické touhy*“ (Weiss, 2002, s. 74). Samotný pojem pedofilie je pak sexuology definován jako erotické či také erotosexuální zaměření na objekty v prepubertálním věku – chlapce a dívky bez znaků dospívání nejčastěji ve věku od 5 do 12 let. Jedinci s diagnózou pedofilie pak zejména preferují fyzickou i ale i psychickou nezralost objektů (tedy dětí) a také přítomnost dětského chování. V rámci této sexuální deviace pak existuje dělení na tak zvanou hebefilii a efebofilii, přičemž první zmíněné zahrnuje jedince se zaměřením na dospívající dívky, které již mají náznaky pubického ochlupení a ženských tvarů. V případě efebofilie se pak jedná o osoby preferující dospívající chlapce, tedy opět jedince s náznaky pubického ochlupení a popřípadě už se schopností ejakulace (Weiss a kol., 2005). Důležité je také zmínit tak zvaný pedagogicko-estetický komplex, který vyjadřuje skutečnost, že osobnost jedince s diagnózou pedofilie je strukturována podobně jako dětská osobnost (Brzek cit. dle Weiss a kol., 2005). Tedy fakt, že tito jedinci dětem rozumí, jsou v dětském kolektivu obvykle velice dobře přijímáni, cítí se v dětském světě bezpečně. Ostatně autoři také poznamenávají, že pokud tyto osoby nepodlehnu svému sexuálním pohnutkám, právě díky jejich porozumění dětskému světu mohou zastávat úspěšné funkce učitelů, dětských vedoucích či trenérů

nebo autorů dětských knih, přičemž vůbec nemusí vzniknout podezření k jejich skryté sexuální motivaci.

Z tohoto pohledu, tedy pohledu sexuologického, je na pedofilii, ale také obecně na všechny sexuální deviace, pohlíženo jako pouze na biologicky determinované parafilie, tedy že podstatnými faktory určující sexuální motivaci jsou faktory biologické, že neexistuje žádná kontinuita mezi normou a deviací (tedy, že lidé jsou pouze deviantní či nedevariantní) a dále pak, že sexuální deviace je celoživotní a trvalou charakteristikou individua, kterou nelze jakkoli změnit (Weiss, 2002).

Z pohledu sociologického je ale více než nutné poznamenat, že ač zde biologie hraje velice podstatnou roli, není to role výlučná. Je potřeba si totiž uvědomit, že pokud bychom byli přesvědčeni o výlučnosti biologických impulzů, popírali bychom jedincovu schopnost uvědomovat si sama sebe, ovládat své chování, mít svědomí či zodpovědnost. Je to totiž právě společnost, která formuje sexualitu, která tak udává, co je deviantní, kdy se lidé mají vzrušit a kdy naopak nemohou, kdy a za co by se měli stydět. Dokonce i ono sexuální vzrušení může být potlačeno nebo naopak posíleno sociální realitou, ve které se daná osoba nachází (Fafejta, 2004). A *„přestože schopnost sexuálně se vzrušit je biologické povahy, skutečnost, kdy a proč se vzruším, je ovlivněna sociálně“* (tamtéž, s. 96).

V této souvislosti jsou zajímavé poznatky Kurta Freunda, který *„experimentálně prokázal, že při stimulaci obrázkem pubertálního děvčátka s dětským genitálem lze falometricky sledovat sexuální vzrušení i u normálních mužů“* (Weiss, 2002, s.75). V tomto kontextu také Petr Weiss uvádí, že tyto patrně přirozené reakce musely být silně potlačeny vytvořenými obrannými mechanismy, jako reakce na tabu pro sexuální styk s dítětem.

Tím samozřejmě není řečeno, že bychom u těchto mužů (nebo u nějakých jiných) mohli diagnostikovat pedofilii. Při poukazování vlivu společnosti tím také není myšleno, že by sama společnost vytvářela jedince s touto sexuální deviací. Nicméně tím, že ve společnosti dochází k jakémusi nálepkování a vytváření identit tím, že jsou tito jedinci automaticky považováni za osoby, které už buďto dítě zneužili, anebo to při nejmenším mají v úmyslu, je staví do velice obtížné situace (Fafejta, 2016). Společnost jim tak nijak nepomáhá k tomu, aby své touhy překonali, ba naopak jim cestu k „normálnímu“ životu ztěžuje či dokonce úplně uzavírá tím, že jim přisuzuje určitou identitu.

2.2.1. Práva pedofilů na „normální“ život

Právo na vyjádření své sexuality a její hájení by měl mít každý. Jak je to ale v případě, když se jedná o vyjádření sexuality, která je v praxi neslučitelná s legislativou?

Každý má právo na uspokojování svých fyziologických potřeb takovým způsobem, který danému jedinci vyhovuje, zároveň tím ale nesmí narušit práva někoho jiného. K sexuálním praktikám tak legálně může dojít jen za podmínky, že souhlasí všichni zúčastnění, přičemž tento souhlas se mimo jiné nevztahuje také na děti (Richardson cit. dle Fafejta, 2016).

Organizace vzniklé za účelem sdružení jedinců s pedofilií v téměř naprosté většině bojují proti zneužívání dětí, ačkoli se v malé míře vyskytují i sdružení, tvrdící, že děti mají právo na sexuální život se starším jedincem. Nicméně tyto dva druhy sdružení nemají zdaleka nic společného. Mezi prvně zmíněné, tedy organizace složené z takových jedinců, kterým jde zejména o právo nebýt automaticky označován za pachatele zneužívání dětí, patří například i česká organizace ČEPEK

(Česko-slovenská pedofilní komunita). Nejde zde tedy v žádném případě o snahu získat právo na sexualitu v tom smyslu, že by tito jedinci měli mít právo na intimní sexuální vztah s dítětem, naopak se snaží o získání práva na pomoc, snaží se, aby je společnost pochopila a nebránila jim, v už tak složité cestě, k „normálnímu“ životu. Nepožadují respektování pedofilie jako sexuální orientace a její povolení, ale respektování pedofilie jako vrozené erotické náklonnosti k dětem, ze které automaticky neplyne nutkání zneužívat děti. Členové těchto organizací tak požadují právo na pomoc s touto parafilíí, která se nevyznačuje jen a pouze sexualitou nýbrž láskyplným vztahem a pozitivním přístupem k dětem (Fafejta, 2016).

2.3. Problematika sexuálního zneužívání dětí

Téma sexuality dětí je tématem velice citlivým a dlouhé doby tabuizovaným. Na děti je nahlíženo jako na nevinné a bezbranné bytosti odjakživa, zároveň jsou to však právě děti, které byly během historie často oběťmi násilí. Jak uvádí Vladimír Täubner: *„Je zřejmé, že sexuální agrese a násilí na dětech provází celé lidské dějiny v různých formách na úrovni různého etického hodnocení“* (Täubner, 2002, s. 203).

Pedofilie bývá velice často spojována, nebo dokonce ztotožňována, se sexuálním zneužíváním dětí. Při vyhledávání článků pro mou práci jsem sama narazila na tento hluboce zakořeněný stereotyp v situaci, kdy se mě jedna pracovnice knihovny zeptala, zda sexuální zneužívání není to samé jako pedofilie.

V tomto případě je však nutné si uvědomit to, na co poukazují odborníci, a to fakt, že ne každý pachatel sexuálního zneužívání dětí je pedofil. Pachatelé sexuálního zneužívání dětí nemusí být vůbec sexuálně orientováni na děti. Dítě pro ně může být pouze snadnou obětí, tedy jakousi náhradou za dospělého sexuálního partnera (Weiss

a kol. 2005). Název pedofilie pochází z řeckého *pais* tedy hoch či dítě a *philós* neboli milovník. Pedofila pak tedy můžeme chápat doslova jako milovníka dětí. Ze strany pedofilních jedinců nejde tedy jen o sexuální vzrušení, ale celkově o emoční vztah s dítětem (Weiss, 2002). Sami pedofilové také často uvádějí, že by dítěti nijak nemohli ublížit právě z toho důvodu, že jej milují. Pokud se jedinec s diagnózou pedofilie dopustí fyzicky násilných praktik na dítěti, nejedná se pak většinou o čistou pedofilii ale o tak zvaný pedofilní sadismus (Blatníková a kol., 2014).

V rámci tématu sexuálního zneužívání dětí dochází k vytváření různých stereotypů a mýtů. Jedním z nich bývá i tvrzení, že pedofil je jedinec, který buďto zneužil, zneužívá anebo dokonce má v úmyslu dítě zneužít. Dalším mýtem pak často bývají teze, že pachatelé sexuálního zneužívání dětí své oběti neznají a nemají s nimi tak nějaký bližší vztah. Vzhledem k tomuto stereotypu je pak zajímavé, že v rámci výzkumu *násilné sexuální kriminality v ČR* jeho autoři uvádějí, že v případě tohoto tvrzení více než polovina respondentů prezentovala názor, který odpovídá empirii – tedy v 59 procentech souhlasila s tvrzením, že ve většině pohlavního zneužívání dětí je obětí pachatele někdo z okruhu rodiny či známých (Blatníková a kol., 2014).

Philip Jenkins uvádí, že se znovu setkáváme s dlouho známým paradoxem – ačkoli mnoho důkazů naznačuje, že ke zneužívání nejpravděpodobněji dochází v domácím či sousedském prostředí, s příbuznými nebo sousedy jako viníky, koncept problému přemísťuje vinu na vnější síly, tedy na zloduchy, psychopatické pedofily a predátory.

A i když tito predátoři, psychopaté a pedofilové, jak je vidí společnost, reprezentují jen malou součást reálných sexuálních problémů, kterým děti čelí, jsou to právě oni, kteří představují

nejjednodušší cíl pro každého, kdo si jakkoli upřímně přeje blaho a ochranu dětí (Jenkins, 1998).

Proto je nutné vidět pedofilii také jako sociálně konstruovanou nálepku sexuálního zneužívání dětí. Proto každý jedinec, který se veřejně přizná ke své pedofilní sexuální orientaci, riskuje, že se tak dostane do rozepře s převažujícími představami, podle kterých takový člověk, nebezpečný už jen z podstaty toho, že se přiznal k takové parafilii jako je pedofilie, nemá jakýkoli nárok požadovat nějaká práva (Fafejta, 2016).

Závěrem bych opět ráda shrnula, co bylo v této kapitole napsáno. Úvod kapitoly byl věnován stručné charakteristice sociálního konstruktivismu, který je propojen s celou prací. Uvedla jsem hranici mezi tím, co je považováno za normální a tím, co naopak nazýváme deviací, opět v duchu sociálního konstruktivismu. Stručně jsem také nastínila Goffmanovu teorii sociální stigmatizace. Vymezila jsem pedofilii jako sexuální deviaci jak z pohledu sexuologického, tak z pohledu sociologického. Zmínila jsem práva, která požadují organizace spojené s pedofilii a konečně jsem se pak zabývala problematikou sexuálního zneužívání dětí, konkrétně tedy jeho nesprávného ztotožňování s pedofilií.

3. Analýza dat

Z výše uvedené teorie je zřejmé, že média sehrávají významnou roli nejen při samotné tvorbě morální paniky ale také při celkovém formování lidské mysli. Mnoho lidí čerpá své informace právě z masmédií, pokládá je za pravdivé a přijímá jejich názory.

S pojmem pedofilie je spojeno mnoho stereotypů a mýtů, některé jsem již naznačila v předchozí kapitole. Cílem této kapitoly je zjistit, zda se média v České Republice, konkrétně internetové portály iDnes.cz, Novinky.cz a Blesk.cz, mezi lety 2012 až 2016 podílely na tvorbě morální paniky v rámci daného tématu. A zda docházelo prostřednictvím obrazu předkládaného těmito médii k sociální stigmatizaci pedofilů.

3.1. Metodologie

Cílem této práce je analyzovat vybrané články nikoli z hlediska kvantitativního ale kvalitativního. Nezabývám se tedy otázkami četnosti, frekvencí výskytů proměnných nebo kategorií a mým výstupem tedy nemohou být statisticky přesná data a čísla. Namísto hlavní otázky *kolik*, ze které vychází kvantitativní metody, si kladu otázku *jak*, ze které naopak vycházejí metody kvalitativní. Způsob analyzování článků, tedy způsob kvalitativní, který jsem si pro svou práci vybrala, jsem zvolila zejména z toho důvodu, že výhodou těchto metod je možnost proniknutí do hloubky daného tématu v případě neočekávaných informací. Flexibilita kvalitativního výzkumu také umožňuje větší otevřenost vůči novým podnětům. (Trampota & Vojtěchovská, 2010).

Vzhledem k povaze tématu mé práce a celkového směřování k sociálnímu konstruktivismu se volba kvalitativní metody jeví nanejvýš vhodná, především protože vychází z přesvědčení, že realita

je ve své podstatě symbolická a je výsledkem sociální konstrukce jedinců (Lindlof & Taylor cit. dle Trampota & Vojtěchovská, 2010).

Nelze zastírat subjektivitu této metody, nicméně volba tématu a tvorba výzkumných otázek či hypotéz se do jisté míry také zdá být subjektivní a tento krok je nezbytně nutný i v případě metody kvalitativní.

Nutno dodat, že data v této práci, jevící se jako kvantitativní jsou uvedena pouze z důvodu přehlednosti a lepší orientace se v tématu.

3.2. Postup práce

Tato kapitola práce je zaměřena na popis postupu zvolené metody, který zahrnuje analýzu článků na dané téma. V první části své práce jsem se věnovala teoretickému vymezení pojmu morální panika a dále pak vymezení pojmu pedofilie, což bylo nutné pro tvorbu a určení výzkumných otázek. Dalším krokem byl výběr vzorků, zkoumaných jednotek a jejich časové vymezení. Následoval sběr dat, v tomto případě vyhledávání článků na základě určení klíčových slov, a v závěru analýza vybraných článků.

3.2.1. Tvorba a určení výzkumných otázek

V teoretické části jsem se věnovala fenoménu morální paniky, jejím projevům, typickým znakům doprovázejících tento jev, dále pak objektům morální paniky a také faktorům, které ji podněcují. Ve stejné kapitole jsem poukázala na nevyhnutelnou roli masmédií a na jejich způsob předávání informací veřejnosti.

Z teorie je jasné, že média nejsou jedinou složkou podílející se na tvorbě morální paniky, důležité jsou také samotné reakce veřejnosti, politiků či jiných akčních skupin na dané téma a jejich vzájemná propojenost. Vzhledem k časovému omezení a rozsahu práce jsem se

proto rozhodla pouze pro analýzu tří internetových deníků rozmezí pěti let. Jednou z mých výzkumných otázek byla tedy otázka, zdali se média podílela na tvorbě morální paniky v rámci tématu pedofilie.

V druhé kapitole teoretické části se věnuji problematice sociálního konstruktů pedofilie, zabývám se otázkou hranic mezi normalitou a deviací. Popisuji zde nesprávné ztotožňování pedofilie, jako sexuální deviace, se sexuálním zneužíváním dětí. V teoretické části se také zmiňuji o sociální stigmatizaci. V návaznosti na tuto teorii, jsem si jako druhý výzkumný problém určila otázku, zda dochází ke stigmatizaci pedofilů, respektive jaké chování je jim prostřednictvím médií přisuzováno.

3.2.2. Určení výzkumných jednotek a časového rozmezí

Zkoumat všechna média bez časového omezení by bylo vzhledem k mým možnostem zcela nereálné, a proto bylo nutné určit si nějaká konkrétní média v určitém časovém rozmezí. Vzhledem k povaze dnešní doby a masového využívání internetu jsem se rozhodla právě pro internetové deníky. Konkrétně jsem si tedy zvolila internetové portály iDnes.cz, novinky.cz a Blesk.cz.

Na základě studie zpravodajství a zpravodajských webů, kterou realizovala v roce 2013 společnosti MEDIARESEARCH, jsem jako první dva denně nejvyužívanější zdroje internetového zpravodajství vybrala Novinky.cz, jakožto prvním nejnavštěvovanější a iDnes.cz, jakožto druhým nejnavštěvovanějším (MEDIARESEARCH, 2015). Při výběru jsem vycházela z předpokladu, že oba zdroje jsou považovány za tzv. seriózní zpravodajství, o kritériích seriózního média níže. Za třetí zdroj článků jsem zvolila portál Blesk.cz, který je internetovým ekvivalentem nejčtenějšího bulvárního deníku Blesk (Mediaguru, 2016).

Články jsem zkoumala v časovém rozmezí pěti let, tedy od roku 2012 do roku 2016.

3.2.3. Sběr dat

Pro výběr vzorku publikovaných článků jsem se rozhodla využít služeb Moravskoslezské vědecké knihovny v Ostravě, která prostřednictvím služby veřejnosti nabízí objednávku rešerší a má přístup do archívů výše zmiňovaných internetových portálů. Seznam těchto článků jsem pak dále doplnila o články, které jsem sama vyhledala v archívech internetových portálů. Články byly vyhledávány na základě klíčového slova „pedofil“ a týkají se pouze kauz a dění na území České Republiky. Po protřídění na základě toho, zda se vztahují k tématu, ve výsledku zbylo sto jedenáct článků, které buďto ve svém titulku nebo ve svém textu obsahují klíčové slovo s kořenem pedofil. Z celkového počtu sto dvanácti článků bylo nalezeno šedesát tři článků pocházejících z portálu Blesk.cz, dvacet tři článků z iDnes.cz a devatenáct článků z deníku Novinky.cz. Samostatnou kategorii pak tvoří sedm článků vyhledávaných podle klíčových slov „Danielův svět“, tedy článků týkajících se dokumentu, který je zaměřen na téma pedofilie.

3.2.4. Analýza článků

Při zkoumání článků jsem se tedy zaměřila na otázku, zda se výše zmíněné internetové deníky v letech 2012 až 2016 podílely na tvorbě morální paniky v rámci tématu pedofilie.

Na začátku analýzy jsem si v rámci první výzkumné otázky – zda dochází ze stran těchto tří médií k podněcování morální paniky, stanovila čtyři obecné kategorie, do kterých jsem postupně začleňovala články. Během tohoto procesu jsem pak dále tyto kategorie rozdělovala

na podkategorie v návaznosti na tematiku, apel, zpracování či výskyt různých jevů. V rámci druhé výzkumné otázky – zda jsou pedofilové prostřednictvím těchto tří internetových deníků sociálně stigmatizováni, jsem si vytvořila tři kategorie, které jsem pak také podle potřeby rozčleňovala na podkategorie.

První stanovenou kategorií, v rámci první výzkumné otázky, tedy byla kategorie kvality zpracování tématu, v rámci níž, jsem se zaměřila na to, jakým způsobem daná média nakládají s informacemi. Při analýze jsem se tedy zaměřila na nekvalitní zpracování mediálního sdělení, přičemž za kvalitně zpracované sdělení považuji text bez zaujetí subjektivního stanoviska, které v textu působí jako objektivní realita. Dále by mělo kvalitně zpracované mediální sdělení obsahovat určitou míru profesionality ve smyslu bezchybného zpracování a autorovou objektivitu, tedy uvedení objektivních informací bez subjektivních stanovisek. Kvalitní mediální sdělení by také nemělo usilovat o zviditelnění příběhu prostřednictvím manipulace s informacemi či snahami o ztraktivnění příběhu zveličováním.

V rámci této kategorie jsem si tedy vytvořila první podkategorii, do které spadají části určitých článků, ve kterých docházelo právě k již zmiňovanému ztraktivňování případů označením aktéra za pedofila. V těchto člancích byl aktér nebo jeho činy označeny na pedofilní, avšak článek už dále neobsahoval žádné vysvětlení a přiblížení, proč bylo použito tohle označení. „Z on-line kamarádky, se kterou Terežka čile chatovala několik týdnů, se vyklubal pedofil, který ji nakonec nutil vyhrůžkami k osobní schůzce... Jiný pedofil, který obtěžoval dospívající postiženou dívku, zašel tak daleko, že ji nutil solékat se před webovou kamerou“¹, „Pedofil se

¹ 9 rad, jak ochránit děti před pedofily na internetu. *Blesk.cz* 3.8.2012

vydával za 14letou školačku...“², „Pedofil z Plzně se ukájel nad vlastním synem...“³, „Pedofil svedl přes internet 11 školaček...“⁴, „Pedofil zneužíval děti ve své herně...“⁵. V žádném ze článků spadajících do této podkategorie nebylo uvedeno, zda se o pedofilii skutečně jednalo. Velkou část zde také tvoří články týkající se jednorázového obtěžování nebo napadení dítěte: „Úchyl láká školačky do auta! V Modřicích u Brna řádí pedofil“⁶, „Policie pátrá po pedofilovi: V Jirkově sexuálně napadl školačku!“⁷, „Policie pátrá po pedofilovi z Děčína: Lákal malé holčičky přes sociální síť“⁸, „Pardubická policie pátrá po pedofilním násilníkovi“⁹. Ačkoli je zde totožnost muže vždy neznámá, v každém z těchto článků se objevuje alespoň spekulace o tom, že se jedná o jedince s pedofilní orientací.

Důvod častého označování jedinců za pedofily na základě neúplných či vůbec žádných informací je pravděpodobně atraktivita tématu násilí na dětech. Ostatně, jak už bylo zmíněno v teorii, případy sexuálního násilí, a hlavně pak sexuálního násilí páchaného na dětech, bývají těmi nejmedializovanější. V tomto případě pak ještě působí stereotypní vnímání pedofila jako zneuživatele dětí.

Druhou podkategorií v rámci kategorie kvality zpracování textu je kategorie zahrnující články, ve kterých dochází k manipulaci s informacemi. Jedná se zde zejména o formu prezentace daných skutečností. Informace jsou uváděny jako zaručené, i když je patrná

² Pedofil se vydával za 14letou školačku: 200 dívek oslovil, 10 zneužil. *Blesk.cz* 24.4.2014

³ Pedofil z Plzně se ukájel nad vlastním synem (4), po dceři (11) chtěl sex! *Blesk.cz* 24.5.2016

⁴ Pedofil svedl přes internet 11 školaček: Jednu přemluvil i k sexu! *Blesk.cz* 30.11.2016

⁵ Pedofil zneužíval děti ve své herně: Dostal 8 let! *Blesk.cz* 30.6.201

⁶ Úchyl láká školačky do auta! V Modřicích u Brna řádí pedofil *Blesk.cz* 13.2.2014

⁷ Policie pátrá po pedofilovi: V Jirkově sexuálně napadl školačku! *Blesk.cz* 7.5.2014

⁸ Policie pátrá po pedofilovi z Děčína: Lákal malé holčičky přes sociální síť *Blesk.cz* 30.9.2016

⁹ Pardubická policie pátrá po pedofilním násilníkovi. *Novinky.cz* 5.1.2013

neúplnost těchto údajů. Předkládané informace tak mnohdy působí zavádějícím dojmem a v příjemcích těchto mediálních sdělení tak mohou vyvolávat nesourodé dojmy. Příklad: „*Policie pátrá po pedofilovi: V Jirkově sexuálně napadl šolačku!...Ústečtí krajští kriminalisté pátrají po muži, jenž se pokusil v Jirkově na Chomutovsku sexuálně zneužít nezletilou dívku.*“¹⁰ V tomto případě a jemu podobných, zase není nikterak patrné, zda k napadení opravdu došlo. Konkrétně u tohoto případu je ještě zcela viditelná manipulace s informacemi týkající se oběti. Oběť byla prvně charakterizována jako šolačka a dále pak jako nezletilá dívka, není tedy vyloučeno, že se mohlo jednat o téměř dospělou dívku. Dalším příkladem manipulace s informacemi je článek, ve kterém autor pozměnil výpověď matky oběti. „*Ta desetiletá, ta je v pohodě. Ta starší nevím, zda je ještě panna. Bylo mi policisty řečeno, že tam našli krev, ‘děsila přítomné žena zbavená výchovy dětí svým monologem a dodala, že nevěděla, že je druh dcery pedofil.*“¹¹ Ve videu žena říká: „*...nevěděla jsem, že je na děti...nezletilý...ty, kterým ještě není patnáct...*“. Autor článku tedy namísto výpovědi ženy, která řekla, že nevěděla, že je dotyčný na děti, uvedl, že nevěděla, že je pedofil.

Druhou kategorií, kterou jsem si na začátku analýzy stanovila byla kategorie, do které spadají články s apelativními obsahy sdělení. Objevují se zde snahy o zaujetí příjemce mediálního sdělení prostřednictvím podání informací skandalizující formou a použitím slov s emotivním zbarvením, negativní prognózy, subjektivní nebo generalizující podání informací bez objektivních důkazů a články s rezolutními titulky. Tímto, spíše negativním, působením články vyvolávají obavy například ze zvyšujícího se nebezpečí na internetu či

¹⁰ Policie pátrá po pedofilovi: V Jirkově sexuálně napadl šolačku! *Blesk.cz* 7.5.2014

¹¹ Policie obvinila čerstvě propuštěného vězně: Znásilnil šolačku (12)! *Blesk.cz* 9.1.2013

z útoků na děti. Společnost je tak informována zastrašující formou a za strůjce nebezpečí jsou pak ve většině případech neprávem označováni pedofilové. Pro lepší přehlednost jsem tedy tyto články rozdělila do čtyř podkategorií.

Do první podkategorie jsem zařadila články, ve kterých se objevovalo subjektivní a generalizující sdělení bez podložených důkazů. Příkladem může být tohle konstatování: *„Co ovšem všechny pedofily spojuje, je strach z krve. A s tím se pojí i způsob, jak své oběti zabíjejí – většinou je uškrtí. Vědí totiž, že krev na oblečení nebo rukou by je snadno usvědčila.“*¹². Autorem tohoto neopodstatněného tvrzení je bývalý policejní rada Miloslav Dočekal, což může ještě více u čtenáře vzbuzovat pocit objektivnosti. Dalšími příklady mohou být tyto úryvky: *„Reiniker pracoval na objednávku pedofilů. Michalku by v tom případě čekal hrozný osud ve spárech zvrhlíků. Mohla být pak třeba zneužita v sadistických pornofilmech.“*, *„...To jsou jen zmapované případy, ve skutečnosti jich mohlo být mnohem víc.“*, *Zatím máme nahlášené tři případy, ale může jich být víc.“*¹³ V těchto a jim příbuzných případech se tedy jedná o jakési subjektivní poznatky buďto autora, policistů, či jiných osob.

Druhou podkategorií, která více méně navazuje na tuto první, je podkategorie zahrnující jakési negativní prognózy: *„Prázdniny začaly, braňte děti před úchyly! Otřesné výpovědi znásilněných!“*¹⁴ nebo *„Že přibývá zrůdných vražd dětí, děsí každého rodiče. Pedofilů a pedofilních sadistů jako by se objevovalo víc a víc.“*¹⁵ Ve stejném článku se objevuje až humorné

¹² Pedofilové se bojí krve! A v base je čeká zasloužené peklo, říká emeritní rada. *Blesk.cz* 7.11.2014

¹³ Exkluzivní foto: Michalku unesl řidič kamionu! Proč? *Blesk.cz* 11.7.2012

¹⁴ Prázdniny začaly, braňte děti před úchyly! Otřesné výpovědi znásilněných! *Blesk.cz* 30.6.2012

¹⁵ Pedofilové se bojí krve! A v base je čeká zasloužené peklo, říká emeritní rada. *Blesk.cz* 7.11.2014

tvrzení: „Různí zločinci mají různá období – kapesní lupiči ožívají přes zimu, vloupání přibývá přes léto. A pedofilové se nejvíce projevují na jaře a v létě, kdy stoupá jejich vzrušení spolu s hladinou hormonů.“¹⁶

Třetí podkategorii tvoří články, které pro zaujetí čtenáře využívají skandalizující podání informací a emotivně zbarvená slova, aby vyvolali negativní pocity vůči pedofilům. Příkladem mohou být tyto články: „Když byl pedofil v bytě, páchal na školačkách nechutné sexuální praktiky“, „Nepochopitelné činy, ke kterým je vedly jejich choré myslí s úchylnými touhami...“¹⁷, „Místo toho ale skončily v osidlech pedofila. Alarmující nová studie vychází přímo z vyprávění dětí a popisuje vztahy od seznámení přes dětská očekávání až po hrůzné vystřízlivění.“¹⁸, „Odstrašující video ukazuje, jak loví pedofilové“¹⁹.

Čtvrtou podkategorií spadající do kategorie apelativních obsahů sdělení a zároveň související s alarmujícím a skandalizujícím podáním je podkategorie rezolutních titulků článků. Hlavním úkolem těchto nadpisů je upoutání pozornosti čtenáře svou výstižností a útočností: „To je matka, která prodala za 500 korun své dítě pedofilovi, ex-strážci Paroubka“²⁰, „Úchyl láká školačky do auta! V Modřicích u Brna řádí pedofil“²¹, „Pedofil (19) znásilnil v Chebu školáka (7)! Vytipoval si ho před školou“²², „Mohu k vám na záchod? Ptal se pedofil holčiček. V bytě je zneužil“²³.

¹⁶ Pedofilové se bojí krve! A v base je čeká zasloužené peklo, říká emeritní rada. *Blesk.cz* 7.11.2014

¹⁷ Pedofil (30) znásilňoval ve Slezsku školačky šest let, teď ho konečně chytili! *Blesk.cz* 4.4.2013

¹⁸ Prázdniny začaly, braňte děti před úchyly! Otřesné výpovědi znásilněných! *Blesk.cz* 30.6.2012

¹⁹ Odstrašující video ukazuje, jak loví pedofilové. *Novinky.cz* 2.6.2015

²⁰ To je matka, která prodala za 500 korun své dítě pedofilovi, ex-strážci Paroubka. *Blesk.cz* 19.4. 2013

²¹ Úchyl láká školačky do auta! V Modřicích u Brna řádí pedofil. *Blesk.cz* 13.2.2014

²² Pedofil (19) znásilnil v Chebu školáka (7)! Vytipoval si ho před školou. *Blesk.cz* 26.6.2014

²³ Mohu k vám na záchod? ptal se pedofil holčiček. V bytě je zneužil. *iDnes.cz* 4.4.2013

Třetí stanovenou kategorií je tematická rovina. V rámci této kategorie jsem se zaměřila na to, jakým způsobem je téma pedofilie ve člancích zachycováno. Lze konstatovat, že převážnou většinu článků tvoří články pojednávající o konkrétním případě. Zbylé články pojednávaly o obecných problémech, zabývaly se například tím, jak ochránit své děti před pedofily: „9 rad, jak ochránit děti před pedofily“²⁴, „Prázdniny začaly, braňte děti před úchyly!...“²⁵, „Odstrašující video ukazuje, jak loví pedofilové“²⁶, nebo obecně o problematice zneužívání: „Sexuolog Jaroslav Zvěřina: Neskandalizujme případy zneužívání“²⁷.

V rámci této kategorie jsem si tedy vzhledem k četnosti článků na podobné téma, vytvořila dvě podkategorie. Do první podkategorie jsem zařadila články týkající se lákání dětí neznámým mužem. Příkladem může být tento úryvek: „Poblíž základních škol v Karviné se pohybuje neznámý podivín, který obtěžuje malé děti a děsí je. Dvěma už prý nabízel sladkosti, doprovázel je cestou domů a nedal se nijak odbýt. Možného pedofila již hledá policie“²⁸. Články se tedy povětšinou vztahují k nějaké konkrétní události a je pro ně typické zdůrazňování strachu a obav. „Na Vysočině panuje strach z pedofila, který obtěžuje děti. Před Základní školou Bartušková v Třebíči lákal desetiletého chlapce do auta neznámý muž. Dítě naštěstí pláchlo, informovala TV Nova...Mezi místnímu teď panuje velký strach“.²⁹ V takových případech se jedná o pedofila, jak je médiem prezentován, který by mohl opakovaně zaútočit na děti. „Paniku mezi rodiči způsobuje především skutečnost, že se stále neví, kdo za smrtí Elišky stojí. Spekuluje se

²⁴ 9 rad, jak ochránit děti před pedofily na internetu. *Blesk.cz* 3.8.2012

²⁵ Prázdniny začaly, braňte děti před úchyly! Otřesné výpovědi znásilněných! *Blesk.cz* 30.6.2012

²⁶ Odstrašující video ukazuje, jak loví pedofilové. *Novinky.cz* 2.6.2015

²⁷ Sexuolog Jaroslav Zvěřina: Neskandalizujme případy zneužívání dětí. *Novinky.cz* 28.3.2015

²⁸ Rodiče v Karviné se bojí o děti, v ulicích řadí úchyl: Káju sledoval až domů. *Blesk.cz* 10.04.2016

²⁹ V Třebíči lákal pedofil do auta desetiletého chlapce! *Blesk.cz* 29.01.2015

*o tom, že dívka od školy odešla s cizím mužem. Není proto vyloučeno, že se holčička stala např. obětí pedofila, který by mohl udeřit znovu.*³⁰

Celkově je v člancích postava pedofila znázorňována jako velice nebezpečná. Pedofilové jsou vyobrazováni jako *úchylové*, kteří lákají, anebo nahánějí děti. Už samotné obtěžování je bráno za velice závažné a nebezpečné a musí mu být ihned věnována pozornost. Příkladem je tento článek: *„Školy na Karlovarsku varují před zvrhlíkem, řidič tu údajně lákal hochy“*.³¹ Mluvčí policistů uvedla, že k žádnému napadení zde nedošlo. Učitelka varovala děti ve škole před pedofilem, který možná řadí v okolí. Situace došla až do takové fáze, že radnice občanům rozesílala varovné sms zprávy a informace o možném nebezpečí dorazily i do okolních obcí Tato situace a procesy, které se během ní odehrály mohou být názorným příkladem vytváření morální paniky.

Do druhé podkategorie by se dali zařadit články týkající se nebezpečí zneužívání dětí na internetu. Články zahrnují zejména tematiku obtěžování dětí prostřednictvím internetu, popřípadě pomocí webové kamery a následného lákání dětí na schůzky a vyhrožování. V tomto případě lze vysledovat vyhrocování situací ve smyslu zveličování na základě nepodložených či dokonce smyšlených faktů. *„Deset děvčat a jeden kluk ve věku od sedmi do šestnácti let si přes dětský chatový server povídalo s pedofilem, který nyní skončil v rukách zlínské policie. To jsou jen zmapované případy, ve skutečnosti jich mohlo být mnohem víc“*.³² Pro tyto články bylo typické zdůrazňování neustálého nebezpečí, které na děti číhá na internetu: *„O tom, že nic není černobílé a že nebezpečí hrozí i v relationím bezpečí domova, se jen nerada přesvědčila matka jedenáctileté*

³⁰ Vypukla panika mezi rodiči: Nahlásili už 3 zmizelé děti! *Blesk.cz*. 10.09.2014

³¹ Školy na Karlovarsku varují před zvrhlíkem, řidič tu údajně lákal hochy. *iDnes.cz*. 19.10. 2012

³² Pedofil lákal na internetu děti k sexu, vydával se za pubertáka. *iDnes.cz*. 06.05.2013

Terezky“.³³ Můžeme pozorovat jakési vytváření obrazu online lovcích pedofilů. „Jejich odporné činy navíc zjednodušuje internet – mají přístup k pornu z celého světa, které jen podporuje jejich ‚chutě‘. Navíc zde mohou nalákat nevědoucí děti do pastí“.³⁴ V jednom z článků je uvedeno, že narůstající trend potvrzuje i vedoucí Linky bezpečí: „Počet hovorů, které se týkají lákání na schůzky, obtěžování na internetu nebo kyberšikany, nám rok od roku roste“.³⁵ V tomto případě jasně dochází k tomu, že tak zvaným „online pedofilům“ jsou připisovány bezmála veškeré tyto telefonáty na Linku bezpečí.

Co se týká životnosti kauz, lze říci, že obecně mediální doba kauz není nikterak dlouhá. Nejdéle medializovanou kauzou byl případ, kdy byl bývalý elitní voják a zároveň bývalý bodyguard někdejšího předsedy vlády Jiřího Paroubka, obviněn ze „znásilnění dítěte“. Kauza byla medializována téměř půl roku: „Tahle bestie půjčila za pětistovku svoji šestitýdenní dceru: Paroubkův exstrážce ji zneužil!“³⁶...“ „Exbodyguard Paroubka: Na parkovišti zneužil šestitýdenní holčičku! Dostal 9 let“³⁷. V případě této kauzy ještě nutno poznamenat, že ačkoli znalci aktérovi nediagnosticskovali pedofilii, ale uvedli, že vyhledával nebezpečné sexuální situace a adrenalin, za pedofila byl v některých článcích stále označován. Delší životnost této kauzy i četnost článků publikovaných na ono téma lze jednoznačně přičíst tomu, že byl pachatel spojován právě s Jiřím Paroubkem. Lze tedy říci, že na životnost této kauzy byla způsobena zejména atraktivitou tématu a alarmujícím textem. Životnost

³³ 9 rad, jak ochránit děti před pedofily na internetu. *Blesk.cz*. 03.08.2012

³⁴ Pedofilové se bojí krve! A v base je čeká zasloužené peklo, říká emeritní rada. *Blesk.cz*. 07.11.2014

³⁵ Nebezpečí na webu. Za sex nabízejí pedofilové hotovost i nabití telefonu. *iDnes.cz*. 10.02.2013

³⁶ Tahle bestie půjčila za pětistovku svoji šestitýdenní dceru: Paroubkův exstrážce ji zneužil! *Blesk.cz* 27.6.2013

³⁷ Exbodyguard Paroubka: Na parkovišti zneužil šestitýdenní holčičku! Dostal 9 let. *Blesk.cz* 27.6.2013

ostatních kauz, které již neměly tak dlouhého trvání, ale přesto se objevily vícekrát byla podmíněna zejména jejich atraktivitou.

Druhou výzkumnou otázkou, kterou jsem si na začátku analýzy určila, je otázka, zda dochází ke sociální stigmatizaci pedofilů. Na začátku jsem si opět stanovila kategorie a některé jsem pak dále rozdělila do podkategorií.

První sledovanou kategorií byla kategorie pojmů použitých pro vystižení pedofilie či pedofilů. V této kategorii jsem se zaměřila na to, jakým způsobem byla v daných médiích charakterizována pedofilie. Zda docházelo k vystižení přímo definujícím, se silným emočním nábojem anebo vystižení, které zaměňovalo pedofilii za jiné typy rizikového chování.

První podkategorii tak tvoří články, ve kterých se sám aktér označil za pedofila: „*Nechtěl jsem si to přiznat, ale teď už vím, že jsem pedofil, dodal.*“³⁸, „*Sedmatřicetiletý muž se u soudu označil za homosexuálního pedofila.*“³⁹. Nebo články, ve kterých autor poukázal na celkové znění pachatelovi deviance, a tak činy, které spáchal automaticky nepřisuzoval čistě pedofilii. Příkladem je tento titulek: „*Pedofila se sadistickými prvky čeká za zneužití chlapců pět let vězení*“⁴⁰.

Do druhé podkategorie pak patří označení, se silným emočním nábojem: „*Pedofilové bez emocí. Ani jedna ze stvoř neprojevila během soudního stání žádné emoce.*“⁴¹, „*Reiniker pracoval na objednávku pedofilů.*“

³⁸ Za zneužívání nevlastního syna dostal šest let, u soudu žádal kastraci. *Novinky.cz* 4.2.2015

³⁹ Za pokus o znásilnění chlapce na nádraží dostal pedofil pět let. *iDnes.cz* 28.11.2016

⁴⁰ Pedofila se sadistickými prvky čeká za zneužití chlapců pět let vězení. *iDnes.cz* 15.12.2014

⁴¹ Skautští vedoucí Piškot a Meluzín zneužili 39 dětí: Dostali 10 let vězení! *Blesk.cz* 8.11.2013

Michalku by v tom případě čekal hrozný osud ve spárech zvrhlíků. Mohla být pak třeba zneužita v sadistických pornofilmech.“⁴²

Třetí a zároveň nejčetnější podkategorii, tvoří články, ve kterých došlo k zaměnění pedofilie s jiným typem rizikového chování, ať už se jednalo o nějakou formu agresivního chování, nebo o jinou deviaci: *„Pedofil znásilnil malé školačky i bývalou přítelkyni, dostal devět let...Znalci Dostála označili za agresivně sadistického pedofila...“⁴³* Konkrétně v tomto případě byla sice jedinci diagnostikována pedofilie, ale také agresivní sadismus, který byl s největší pravděpodobností důvodem, proč tento muž spáchal výše uvedené činy. Další příklady záměny pedofilie s jiným typem rizikového chování: *„Internetový pedofil loudící nahé fotky dívek vyvázl s podmínkou a léčením...podle znalce trpí psychosociálním infantilismem a má výrazný inteligenční deficit...“⁴⁴*, *„Pedofil s nízkým IQ znásilnil holčičku...Znalci u něj diagnostikovali patologickou sexuální agresivitu a sadismus...“⁴⁵*. Ve velké míře se v rámci této podkategorie zaměřuje pedofilie se sexuálním zneužíváním dětí.

Ve druhé kategorii jsem se zaměřila na stereotyp sjednocování pojmu pedofilie se sexuálním zneužíváním dětí. Vytvořila jsem si tedy dvě podkategorie, přičemž do první spadají články, ve kterých byly patrné snahy o odlišení těchto dvou pojmů, nebo alespoň v nich bylo zdůrazněno, že se v daném případě nejednalo o pedofilii: *„Za znásilnění nezletilých vnuček dostal invalidní důchodce sedm let...Podle soudce jak muž, tak i obě dívky mají jen nízkou inteligenci...Zdůraznil, že muž není pedofil. Je sexuálně zaměřený na zralé ženy, poznamenal s tím, že to, čeho se dopustil na dívkách, byla jakási náhražka vyplývající z jeho neschopnosti ovládat své*

⁴² Exkluzivní foto: Michalku unesl řidič kamionu! Proč? *Blesk.cz* 11.7.2012

⁴³ Pedofil znásilnil malé školačky i bývalou přítelkyni, dostal devět let. *Novinky.cz* 12.3.2012

⁴⁴ Internetový pedofil loudící nahé fotky dívek vyvázl s podmínkou a léčením. *iDnes.cz* 20.12.2016

⁴⁵ Pedofil s nízkým IQ znásilnil holčičku na Děčínsku: Dostal 10 let! *Blesk.cz* 16.10.2015

pudy.“⁴⁶, „Zvrhlý řidič autobusu dostal....Znalci u něj však nezjistili pedofilii ani jinou deviaci.“⁴⁷ Převážná část článků, které byly zařazeny do této podkategorie pocházely z portálu Novinky.cz.

Druhou podkategorii tedy naopak tvoří články, ve kterých docházelo ke ztotožňování pedofilie se sexuálním zneužitím dítěte. „Zvrhlý otec ze Zlína zneužíval dcery...matka obviněného pedofila o všem věděla roky...“⁴⁸. V těchto případech docházelo k opětovnému posilování stereotypu, že pedofil je jedinec, který sexuálně zneužívá děti. Ať už se jednalo o příbuzného nebo známého, anebo o cizí osobu, pedofilie byla v těchto případech vždy spojena se sexuálním zneužíváním dětí. Pedofilům je zde připisována role zneuživatelů a zvrhlíků, kteří na svých obětech páchají „nechutné sexuální praktiky“.⁴⁹

Třetí kategorii tvoří články, ve kterých nedocházelo k rozlišování mezi pedofilii, efebofilii či hebefilií. Za pedofilní jedince jsou zde považováni i jedinci, kteří byli obviněni z obtěžování, zneužití nebo znásilnění dětí starších třinácti let. V mnoha těchto případech figurují jako „dětské“ oběti dospívající dívky nebo chlapci. „„Kolik je ti let?‘ Právě takto zahajoval konverzaci s malými holčičkami (13 až 15) po internetu pedofil (28) z Ostravy.“⁵⁰

Pedofilům jsou přisuzovány různé negativní nálepky, nejčastěji se jednalo o *zvrhlíka*, *úchylna* či adjektivum *nebezpečný pedofil*. Pedofil by se podle těchto článků dal charakterizovat jako jedinec s chorou myslí a úchylnými touhami a nutkáním zneužívat děti.

⁴⁶ Za znásilnění nezletilých vnuček dostal invalidní důchodce sedm let. *Novinky.cz* 5.6.2016

⁴⁷ Zvrhlý řidič autobusu dostal od Nejvyššího soudu 7,5. *Novinky.cz* 16.1.2016

⁴⁸ Zvrhlý otec ze Zlína zneužíval dcery: Videá vysílal živě na internetu. *Blesk.cz*. 23.06.2016

⁴⁹ Pedofil (30) znásilňoval ve Slezsku školačky šest let, teď ho konečně chytili! *Blesk.cz*. 04.04.2013

⁵⁰ Pedofil svedl přes internet 11 školaček: Jednu přemluvil i k sexu! *Blesk.cz*. 30.11.2016

Z mého pohledu nejzajímavějším poznatkem, který jsem během analýza zaznamenala, byl fakt, že ve více než polovině článků z celkového počtu, autor označil aktéra za pedofila, aniž by někde dále zmiňoval, že danému jedinci byla pedofilie opravdu diagnostikována. V některých člancích dokonce nebyla vůbec známa aktérova totožnost, a i přesto byl označen za pedofila.

Samostatně jsem se rozhodla popsat a zanalyzovat články týkající se dokumentu *Danielův svět*. Dohromady tento soubor tvoří sedm článků, z nichž čtyři pochází z portálu iDnes.cz, dva vydal Blesk.cz a jeden Novinky.cz. Tři ze čtyř článků vydaných deníkem iDnes.cz jsou zaměřeny na recenzi či uvedení dokumentu. V jednom z těchto článků je v titulku uvedeno: „*Hrdinové festivalu: papoušek Babash, mladík Ráďa a homosexuál Daniel*“⁵¹, v textu je pak dále uvedeno, že se jedná o homosexuálního pedofila, ale v titulek článku poskytuje mylné informace. Další dva články: „*PRVNÍ DOJMY: Ano, jsem pedofil. Ale hlavně umělec, čiší z filmu*“⁵², „*RECENZE: Já, pedofil a umělec. Danielův svět se kloní k autoportrétu*“⁵³, recenzují dokument a jsou zaměřeny spíše na popis hlavní postavy Daniela a kritiku jeho osoby. Problematice pedofilie jako takové se ani jeden z těchto tří článků nevěnuje. Snímek *Danielův svět* je částečně zmíněn i ve článku „*Přitahují mě děti, ale neubližují. Řada pedofilů s pudem úspěšně bojuje*“⁵⁴. Obsah tohoto článku je založen na zpovědi muže trpící pedofilií a jeho životním příběhu. V textu se také pojednává o problematice ztotožňování pedofilie se

⁵¹ Hrdinové festivalu: papoušek Babash, mladík Ráďa a homosexuál Daniel. *iDnes.cz* 28.9.2014

⁵² PRVNÍ DOJMY: Ano, jsem pedofil. Ale hlavně umělec, čiší z filmu. *iDnes.cz* 5.2.2015

⁵³ RECENZE: Já, pedofil a umělec. Danielův svět se kloní k autoportrétu. *iDnes.cz* 20.2.2015

⁵⁴ Přitahují mě děti, ale neubližují. Řada pedofilů s pudem úspěšně bojuje. *iDnes.cz* 23.11.2014

sexuálním zneužíváním dětí. Cílem článku je primárně poukázat na problematiku malého množství zdrojů o pedofilii, a také na to, jak se mají jedinci se svou sexuální deviací vyrovnat a naučit se s ní žít v rámci mezí. Dále se ve článku objevuje i zmínka o léčbě pedofilie v tom smyslu, jakým způsobem se dá předcházet rizikovým situacím a jakým způsobem tlumit sexuální puzení. „*Děti jsou před pedofily běžně varovány, ale neříká se jim, že i ony samy mohou touto úchylkou trpět.*“⁵⁵ Blesk.cz publikoval dva články pojednávající o daném dokumentu, přičemž jeden obsahoval pouze krátké shrnutí filmu: „*Danielův svět nabízí neotřelý pohled na problém pedofilie*“⁵⁶. Nicméně druhý článek portálu Blesk.cz s názvem „*Jsem zamilovaný do malého kluka, co mám dělat? ptá se pedofil v dokumentu*“⁵⁷ detailně popisuje onen dokument a staví se ke snímku spíše negativně. Hned v úvodu tohoto článku je připomenut případ zavraždění dítěte: „*Pedofilní vražda malé Elišky, pedofil, který lákal do aut malé chlapce, nebo na druhé straně z pedofilie obviněný otec malé Lucinky z Nýrska, který spáchal sebevraždu*“⁵⁸. Ani v tomto případě však vrahem nebyl jedinec s diagnózou pedofilie. V jiných článcích je totiž uvedeno, že vrahem Elišky byl muž trpící útočným sadismem s oblibou v krvácejících ženách.⁵⁹ Dochází zde opět ke skandalizujícímu podání informací a záměně pedofilie s jinou sexuální deviací. Výjimkou v tomto případě nejsou ani subjektivní a generalizující stanoviska. Nicméně se zde objevuje informace o nesprávném ztotožňování pedofilie a sexuálního zneužívání dětí.

⁵⁵ Přitahují mě děti, ale neubližuji. Řada pedofilů s pudem úspěšně bojuje. *iDnes.cz* 23.11.2014

⁵⁶ Danielův svět nabízí neotřelý pohled na problém pedofilie. *Blesk.cz* 5.2.2015

⁵⁷ Jsem zamilovaný do malého kluka, co mám dělat? ptá se pedofil v dokumentu. *Blesk.cz* 5.2.2015

⁵⁸ Jsem zamilovaný do malého kluka, co mám dělat? ptá se pedofil v dokumentu. *Blesk.cz* 5.2.2015

⁵⁹ Vrah malé Elišky trpí sexuální deviací! Vykrouť se z trestu? *Blesk.cz* 17.2.2015, Otřesné detaily: Elišku zabil strýc sadista. Co ho vzrušilo? *tn.nova.cz* 14.4.2015

Posledním článkem, který se týká snímku *Danielův svět* je článek vydaný portálem Novinky.cz: „Pedofil automaticky neznamená zločinec. Na Berlinale měl mezinárodní premiéru *Danielův svět*“⁶⁰, který je však jen přepisem rozhovoru s režisérkou dokumentu.

Závěrem lze tedy poznamenat, že ani jeden portál nevydal článek pozitivně stavěný k tomuto dokumentu. Článek iDnesu.cz pojednávající o problematice pedofilie totiž není primárně zaměřen na tento dokument.

3.2.5. Závěry analýzy

Kauzy týkající se dětí, ať už jde o sexuální zneužívání, obtěžování, napadení nebo o pedofilii, patří mezi ty nejatraktivnější a tím také nejmedializovanější. Je tedy nanejvýše důležité, jaké informace, nám média o těchto případech podávají.

Cílem této analýzy bylo odpovědět na výzkumné otázky, zda se internetové deníky Novinky.cz, iDnes.cz a Blesk.cz, podílejí na tvorbě morální paniky spojené s pedofilií, a dále pak, zda dochází k sociální stigmatizaci pedofilů.

Na základě předem určené kategorie kvality zpracování tématu a jejích podkategorií lze konstatovat, že daná média formou ztraktivňování příběhu označením aktéra za pedofila a pomocí manipulací s informacemi podávají příjemci mediálního sdělení nekvalitní informace. Dále formou apelativních obsahů sdělení často dochází k subjektivním a generalizujícím poznatkům, které mohou u čtenáře vyvolávat pocity, že se jedná o ověřenou a zřejmou informaci. Ve člancích se také objevují neopodstatněné negativní prognózy do budoucna, využívající politiku „bude hůř“. Pomocí skandálních podání

⁶⁰ Pedofil automaticky neznamená zločinec. Na Berlinale měl mezinárodní premiéru *Danielův svět*. *Novinky.cz* 11.2.2015

informací, emotivně zbarvených slov a rezolutních titulků články upoutávají čtenářovu pozornost a podněcují ke strachu. Články se povětšinou zaměřují na konkrétní kauzy lákání dětí neznámým mužem či na nebezpečí zneužívání dětí na internetu, čím ještě více u příjemce těchto sdělení vyvolávají pocity obav a neklidu.

K odpovědi, zda se tyto tři internetové deníky podílejí na tvorbě morální paniky: Při aplikaci teorie jsem dospěla k názoru, že za prvé dochází k tomu, co Cohen nazývá mediální inventarizací, tedy k přehánění a zkreslování informací, opírající se o zveličování dopadů. Příkladem mohou být kategorie, které jsem uvedla výše. Konkrétně fakta, že jakákoli zmínka, ať už reálné, tedy fakty podložené hrozbě obtěžování dětí, nebo o údajných obtěžování, vyvolává pocit nutnosti zasahovat ve smyslu varování a vytváření nějakých opatření proti pedofilům. Celkově jsou články často vystavěny pouze na nějaké domněnce či předpokladu. Ať už se jedná o vytváření domněnek o celé kauze: „*Obyvatelé pohraničí mají strach. V okolí Kraslic na Sokolovsku se totiž údajně pohybuje nebezpečný pedofil z nedalekého Německa...*“⁶¹, anebo se tyto domněnky týkají konkrétně osoby „pachatele“: „*Řádí v obci na Vysočině pedofil? Pronásleduje malé dívky a píše jim psaníčka*“.⁶²

Další jev, který lze v rámci tvorby morální paniky z těchto článků vyzorovat, jsou negativní spekulace, tedy jakési negativní predikce. V tomto případě je velice zajímavé, jaký postoj v jednom článku vůči pedofilům zaujímá bývalý policejní rada Miloslav Dočekal, který podle článku potvrzuje, že pedofilů a pedofilních sadistů jako by se objevovalo více a více. Ve stejném článku se pak objevuje až humorné tvrzení, že „...pedofilové se nejvíce projevují na jaře a v létě, kdy stoupá jejich

⁶¹ Sokolovskem obchází německý pedofil?! Znásilnil už dvě děti (11). *Blesk.cz*. 13.12.2016

⁶² Řádí v obci na Vysočině pedofil? Pronásleduje malé dívky a píše jim psaníčka. *Blesk.cz*. 28.02.2013

vzrušení spolu s hladinou hormonů“.⁶³ Pravděpodobně autor tímto naznačuje, že se v období jara a léta mají rodiče více obávat o své děti, protože pedofilním jedincům stoupá hladina hormonů, které nejsou schopni ovládat. Zde se pak opět dostáváme k tomu, že jsou pedofilové vyobrazováni jako nepředvídatelná monstra.

Třetí strategií médií, která podporuje vznik morální paniky, jak uvádí Cohen, je symbolizace, tedy proces, při kterém neutrální názvy nebo činy nabývají negativních významů. Příkladem tohoto procesu je již několikrát zmiňované ztotožňování pedofilie, jakožto sexuální deviace, která sama o sobě nemá negativní význam, se sexuálním zneužíváním dětí. Pedofilie v těchto případech přisuzováno chování typické pro sexuální zneužívání dětí.

Z některých článků je patrný negativní postoj vůči pedofilům: „V našem městě takové individuuum nechci. Dávejte pozor na své děti“⁶⁴, uvedl starosta jednoho města. V tomto případě se na dveřích údajného pedofila objevil nápis „násilník“ a došlo i na protesty před jeho domem. V jiném článku, který popisuje dokument *Pedofilové mezi námi* se autor článku o zpovědi pedofilů vyjádřil takto: „U některých jejich komentářů se vám bude zvedat žaludek, nebo budete odvracet tvář...“.⁶⁵

Na základě teorie, tedy podle analýzy dochází k tak zvané mediální inventarizaci a dále pak k negativním implicitním předpokladům a také k symbolizaci.

Lze tedy říci, že ačkoli největší podíl nese portál Blesk.cz, tato média se svou mediální publikací týkající se pedofilie podílejí na tvorbě morální paniky.

⁶³ Pedofilové se bojí krve! A v base je čeká zasloužené peklo, říká emeritní rada. *Blesk.cz*. 7.11.2014

⁶⁴ Sokolovskem obchází německý pedofil?! Znásilnil už dvě děti (11). *Blesk.cz*. 13.12.2016

⁶⁵ Zpověď pedofila: Chodí na kastraci, vzrušuje ho filmová Leontýnka. *Blesk.cz*. 25.09.2014

Odpověď na další výzkumnou otázku, tedy otázku, zda ze stran daných médií dochází k sociální stigmatizaci pedofilů, je ano. Dochází, a to hned v několika směrech. Z první kategorie, která byla zaměřena na to, jakým způsobem média charakterizují pedofilii, je zřejmé, že pedofilii je velmi často zaměňována s jiným typem rizikového chování či v některých případech s jinou deviací. „*Pedofil s nízkým IQ znásilnil holčičku...Devětačku Adélu (14) znásilnil cestou ze školy...*“.⁶⁶ V tomto případě se jednalo o jedince s diagnózou patologické sexuální agresivity a sadismu, nikoli pedofilie. Tyto činy, které jsou popisovány jako „pedofilní“, mívají silné emoční náboje a vyvolávají tak ve čtenáři až jakousi nenávist vůči pedofilům. Ke správné charakteristice pedofilie docházelo jen zřídka. Další kategorie pak jen potvrzuje fakt, že dochází ke stereotypizaci pedofilů jako sexuálních dětských násilníků a zneužívatelů. Nicméně nutno také poznamenat, že zejména portál Novinky.cz a v málo případech i iDnes.cz, se snažili, ačkoli ne mnohokrát, zdůraznit, že se v konkrétních případech nejednalo o pedofilního jedince, a tím tak poukázat na odlišnost pedofilie od sexuálního zneužití dítěte.

Autoři článků se také ani nesnažili o rozlišování pedofilie od efebofilie či hebefilie.

V konečné fázi je ona sociální stigmatizace ze stran médií ještě více posilována negativními označeními, ke kterým je pedofil přirovnáván: *zvrhlík, úchyl, chlípník, stvořa bez emocí...*

⁶⁶ Pedofil s nízkým IQ znásilnil holčičku na Děčínsku: Dostal 10 let! *Blesk.cz*. 16.10.2015

3.2.6. Analýza jednotlivých internetových deníků

Jak jsem již uváděla na začátku kapitoly, jako zdroje článků jsem si vybrala internetové deníky Novinky.cz a iDnes.cz, jakožto dva nejčtenější portály, které bývají označovány za tzv. seriózní zpravodajství, ačkoli nutno poznamenat, že kritéria seriózního zpravodajství nesplňují. Seriózní médium by totiž mělo splňovat zejména kritérium objektivity, kvalitního zpracování tématu, správného uvádění definic a terminologie a zejména by mělo pracovat s ověřenými informacemi (Burton & Jiráček, 2001). Jako třetí zdroj článků jsem vybrala internetový deník Blesk.cz jako ekvivalent nejčtenějšího bulvárního deníku Blesk.

Během analýzy jsem si nemohla nevšimnout za prvé rozdílné četnosti článků každého deníku a zároveň odlišnosti prezentace různých kauz.

Nejvíce článků v letech 2012 až 2016 obsahujících slovo s kořenem „pedofil“ vydal deník Blesk.cz, o kterém lze také konstatovat, že z těchto tří internetových deníků prezentoval své články nejvíce negativně vůči pedofilům. Jak četnost, tak negativní postoj lze připsat tomu, že se jedná o bulvární deník, jehož cílem je v první řadě šokovat. Více méně stejně na tom jsou zbylé dva deníky, a to jak do četností článků, tak kvalitou podávaných informací. U portálu iDnes.cz, spíše než u portálu Novinky.cz, nenalezneme subjektivní a generalizující stanoviska a stejně tak snahy o ztraktivnění kauz prostřednictvím skandalizujících a emotivně zbarvených podání. Naopak portál Novinky.cz vydal více článků zaměřujících se na rozlišení mezi pedofilii a sexuálním zneužíváním dětí.

3.2.7. Závěry k výzkumným otázkám

První otázka, která byla prostřednictvím analýzy zkoumána, se týkala toho, zda se internetové deníky Novinky.cz, iDnes.cz a Blesk.cz podílejí na tvorbě morální paniky v rámci tématu pedofilie. Na základě teorie Stanleyho Cohena je z analýzy patrné, že ze stran těchto médií dochází k tak zvané mediální inventarizaci, tedy k přehánění, zkreslování informací a zveličování dopadů. A dále pak k negativním implicitním předpokladům. Symbolizace, tedy proces, kdy neutrální názvy či chování nabývají negativních významů, nebyla ve článcích nijak patrná. Nicméně nutno poznamenat, že k oněm procesům, které podporují tvorbu morální paniky docházelo z velké části spíše ve článcích publikovaných portálem Blesk.cz.

Další otázkou, kterou jsem se v rámci analýzy zabývala, byla otázka, zda dochází k sociální stigmatizaci pedofilů. V tomto případě jsou výsledky mnohem patrnější než u předchozí otázky. Analýzou bylo zjištěno, že ačkoli deník Blesk.cz zde opět hrál dominantní roli, i ze stran deníků iDnes.cz a Novinky.cz byly vyzorovány spíše negativní postoje a v některých případech i užití stigmatizačních nálepek.

Závěr

Závěrem lze konstatovat, že bylo potvrzeno východisko stanovené v úvodu práce. Analýzou bylo dokázáno, že docházelo v daném časovém úseku ze stran tří vybraných médií k tvorbě morální paniky a také ke stigmatizaci pedofilů.

Ze závěrů analýzy vyplývá, že média svým stylem publikace a typem prezentace tématu často podněcují čtenáře k negativním prognózám na základě nepodložených informací. Sami se pak těchto negativních predikcí dopouštějí a stále tak přizívají neopodstatněný strach a obavy z pedofilů. Velice často ze stran těchto médií dochází k takzvané mediální inventarizaci, tedy k jakési formě přehánění a zkreslování informací, opírající se o zveličování dopadů. V neposlední řadě se pak média dopouštějí ztotožňování pedofilie se sexuálním zneužíváním dětí, což lze dle Cohena nazvat symbolizací. Všechny tyto tři procesy, jsou typické pro vytváření morální paniky.

Pedofilie byla často zaměňována s jiným typem rizikového chování, ať už se jednalo o nějakou formu agresivního chování, nebo o jiný typ deviace. V rámci zkoumaných článků také docházelo ke stereotypizaci pedofilů, jako zneuživatelů dětí. Lze tedy říci, že pedofilové jsou prostřednictvím těchto článků sociálně stigmatizováni.

Ačkoli největší podíl na těchto výsledcích nese internetový portál Blesk.cz, také deníky Novinky.cz a iDnes.cz se svou publikací podílely na tvorbě morální paniky a sociální stigmatizaci.

Perspektivou do budoucna v rámci této práce, může být rozšíření časového úseku zkoumaných článků a také analýza většího počtu zdrojů těchto článků. V tomto smyslu by se tedy dalo zkoumat jak se v průběhu let měnil obraz pedofilů v médiích. V neposlední řadě by se výzkum dal rozšířit mimo média také na reakce veřejnosti, politiků

a jiných akčních skupin a analyzovat tak celkový proces morální paniky.

Pokud se tedy nyní vrátíme k otázkám položeným v úvodu, tedy otázkám, co nebo kdo je pedofil a jaké chování je pro něj typické, měly bychom po přečtení této práce k tomuto tématu přistupovat o něco otevřeněji a objektivněji.

Literatura a zdroje

- Bauman, Z. (2008). *Tekuté časy: život ve věku nejistoty*. Praha: Academia.
- Beck, U. (2004). *Riziková společnosti: Na cestě k jiné moderně*. Praha: Sociologické nakladatelství.
- Berger, P., Luckmann, T. (1999). *Sociální konstrukce reality: Pojednání o sociologii věděni*. Brno: Centrum pro studium demokracie a kultury.
- Blatníková, Š., Faridová, P., Zeman, P. (2014). *Násilná sexuální kriminalita – téma pro experty i veřejnost*. Praha: Institut pro kriminologii a sociální prevenci.
- Burton, G., Jiráček, J. (2001). *Úvod do studia médií*. Brno: Barrister & Principal.
- Cohen, S. (2002). *Folk Devils and Moral Panics: The Creation of the Mods and Rockers*. London: Routledge.
- Fafejta, M. (2004). *Úvod do sociologie pohlaví a sexuality*. Věrovany: Nakladatelství Jana Piszkiwicze.
- Fafejta, M. (2016). *Sexualita a sexuální identita: sociální povaha přirozenosti*. Praha: Portál.
- Giddens, A. (2003). *Důsledky modernity*. Praha: Sociologické nakladatelství.
- Giddens, A. (2013). *Sociologie: Aktualizované a rozšířené vydání revidované Philipem W. Suttonem*. Praha: Argo.
- Goffman, E. (1968). *Stigma: notes on the management of spoiled identity*. London: Penguin Books
- Goode, E., Ben-Yehuda, N. (1994). *Moral Panics: Culture, Politics, and Social Construction*. Palo Alto: Annual Reviews
- Jenkins, P. (2004). *Moral Panic: Changing Concepts of the Child Molester in Modern America*. New Haven: Yale University Press
- Jenkins, P. (2009). Failure To Launch: Why Do Some Social Issues Fail to Detonate Moral Panics? *The British Journal of Criminology*, 49, 35–47.
- Petrusek, M. (2006). *Společnosti pozdní doby*. Praha: Sociologické nakladatelství.
- Petrusek, M. a kol. (1996). *Velký sociologický slovník*. Praha: Karolinum.
- Täubner, V. (2002). Rodiče týrající a zneužívající. In: *Etika a sociální deviace* (s. 202–206). Olomouc: Univerzita Palackého.

- Thompson, J. (2004). *Média a modernita*. Praha: Karolinum.
- Tomášek, J. (2010). *Úvod do kriminologie: Jak studovat zločin*. Praha: Grada.
- Trampota, T., Vojtěchovská, M. (2010). *Metody výzkumu médií*. Praha: Portál.
- Urbanová, M. (2002). Sociální deviace a anomie – Některé problémy a východiska. In: *Etika a sociální deviace* (s. 139–145). Olomouc: Univerzita Palackého.
- Volek, J. (2000). Konstrukce morální paniky a sociální exkluze. In: *Sborník prací fakulty sociálních studií Brněnské univerzity* (97-113). Brno: Masarykova Univerzita.
- Weiss, P. (2002). *Sexuální deviace: Klasifikace, diagnostika a léčba*. Praha: Portál.
- Weiss, P. a kol. (2005). *Sexuální zneužívání dětí*. Praha: Grada.
- Young, J. (2009). Moral Panics: Its Origins in Resistance, Ressentiment and the Translation of Fantasy into Reality. *The British Journal of Criminology*, 49, 4-16.
- Young, J. (2011). Moral panics and the transgressive other. *Crime Media Culture*. 7(3), 245–258.

Seznam analyzovaných článků

9 rad, jak ochránit děti před pedofily na internetu. *Blesk.cz* 3.8.2012

Anička a pět dalších: Hrůzné případy unesených a zavražděných dětí. *Blesk.cz*. 17.10.2015

Autobus se školáky řídil odsouzený pedofil, jednu dívku obtěžoval. *iDnes.cz*. 28.4.2015

Byl tichý a zakřiknutý. Tak popsali susedé pedofila, u kterého našli 30 tisíc kusů dětského porna. *Blesk.cz*. 30.1.2015

Bývalý učitel zneužil 6 školaček. *Blesk.cz* 25.6.2013

Danielův svět nabízí neotřelý pohled na problém pedofilie. *Blesk.cz* 5.2.2015

Deviant, který hlídal Paroubka, byl elitní voják: Nemohli jsme vědět, že je pedofil! *Blesk.cz* 7.2.2013

Děsivý příběh českého pedofila, který před 17 lety zavraždil chlapce a tělo hodil do jímky. *Blesk.cz*. 6.3.2014

Dívky zlákal na čokoládu a peníze, pak je znásilňoval. Dostal osm let. *Novinky.cz*. 17.12.2013

Důchodce znásilňoval školačky, dostal dva roky. *Novinky.cz*. 31.10.2012

Důchodce-pedofil dostal za znásilňování nezletilých dva roky a léčení. *iDnes.cz* 31.10.2012

Exbodyguard Paroubka: Na parkovišti zneužil šestitýdenní holčičku! Dostal 9 let. *Blesk.cz*. 27.6.2013

Exkluzivní foto: Michalku unesl řidič kamionu! Proč? *Blesk.cz* 11.7.2012

FBI objevila na Pardubicku pedofila. Vinu nepopírá. *Novinky.cz*. 5.9.2015

FBI pomohla vypátrat českého pedofila: Pardubické kriminalisty upozornila na e-mailovou adresu. *Blesk.cz*. 5.9.2015

Hrdinové festivalu: papoušek Babash, mladík Ráďa a homosexuál Daniel. *iDnes.cz* 28.9.2014

Chlapce jsem neznásilnil, tvrdí homosexuální pedofil. Chtěl s ním chodit. *iDnes.cz*. 15.11.2016

Chlípny děda (74): Holčičky lákal na pohádky a hry, a pak je znásilnil! *Blesk.cz* 29.10.2012

Instruktor (28) prý sahal šestiletým holčičkám pod plavky! Co na to říká psycholog? *Blesk.cz*. 23.11.2014

Internetový pedofil loudící nahé fotky dívek vyvázl s podmínkou a léčením. *iDnes.cz* 20.12.2016

Jen jsem ji polechtal v rozkroku, odmítl důchodce znásilnění dívky. *iDnes.cz*. 29.10.2012

Jsem zamilovaný do malého kluka, co mám dělat? ptá se pedofil v dokumentu. *Blesk.cz* 5.2.2015

Když partnerka odešla do práce, muž zneužíval jejího syna. Dostal 6 let. *iDnes.cz*. 4.2.2015

Kriminalisté zadrželi pedofila z Vysočiny: Dívku donutil svléknout se před kamerou. *Blesk.cz*. 2.7.2015

Mohu k vám na záchod? ptal se pedofil holčiček. V bytě je zneužil. *iDnes.cz* 4.4.2013

Muž chtěl podle policie zneužít chlapce přes Facebook. *Novinky.cz*. 12.4.2016

Muž přinutil dvanáctiletou onanovat před webkamerou, dostal šest let. *iDnes.cz*. 12.2.2013

Muže soudí za znásilnění a zneužívání malých dcer. *Novinky.cz*. 22.6.2016

Muž z Pardubicka měl stovky videí dětského porna, policii dala echo FBI. *iDnes.cz*. 5.9.2015

Na svou smrt se těším! Napsala Katka a skočila na Andělu pod metro. *Blesk.cz*. 11.6.2015

Nebezpečí na webu. Za sex nabízejí pedofilové hotovost i nabití telefonu. *iDnes.cz*. 10.02.2013

Nejvíce dětského porna za posledních 6 let: Po autorech jde policie! *Blesk.cz*. 22.1.2014

Nenapravitelný pedofil před soudem: "Jen jsem ho objal," tvrdí. *Blesk.cz*. 16.11.2016

Neteř viní strýce ze znásilňování. Ušili to na mě, oponuje obžalovaný. *iDnes.cz*. 25.2.2013

Nevlastní dcera chtěla pohlavní styk vyzkoušet, hájí se u soudu otčím. *iDnes.cz*. 27.8.2013

Němci Čechům pedofila za hranicemi zatajili: Policie zuří, místní mají strach. *Blesk.cz*. 20.12.2016

Oběsil se kvůli nařčení z pedofilie: Jeho dvě dcerky mu nosí plyšáky. *Blesk.cz*. 28.1.2015

Od holčiček chtěl nahé fotky: Pedofil z Karlovarska skončil ve vazbě! *Blesk.cz*. 12.10.2016

Odstrašující video ukazuje, jak loví pedofilové. *Novinky.cz* 2.6.2015

Pardubická policie pátrá po pedofilním násilníkovi. *Novinky.cz* 5.1.2013

Paroubková o pedofilovi, který hlídal jejího muže: Mohl se dostat k naší dceři! *Blesk.cz*. 8.2.2013

Paroubkův pedofilní exbodyguard: Chtěl odpaňovat novorozence! *Blesk.cz*. 21.6.2013

Pár gayů znásilňoval ve Zbýšově holčičky. Vodil jim je opilý otec. *Blesk.cz*. 18.10.2016

Pedofil (19) znásilnil v Chebu školáka (7)! Vytipoval si ho před školou. *Blesk.cz* 26.6.2014

Pedofil (30) znásilňoval ve Slezsku školačky šest let, teď ho konečně chytili! *Blesk.cz*. 04.04.2013

Pedofil automaticky neznamená zločinec. Na Berlinale měl mezinárodní premiéru Danielův svět. *Novinky.cz* 11.2.2015

Pedofil Jaroslav (31) skončil ve vazbě! Za sexuální nátlak na děti mu hrozí až 12 let. *Blesk.cz*. 4.11.2016

Pedofil lákal na internetu děti k sexu, vydával se za pubertáka. *iDnes.cz*. 06.05.2013

Pedofil platil za sex s miminkem: Jeho žena se zavřela doma a nevychází! *Blesk.cz*. 8.2.2013

Pedofil propuštěný na amnestii zabil Barborku: "Ženy jsou chlupaté a smrdí, děti voní," vypověděl. *Blesk.cz*. 2.5.2016

Pedofil přes Facebook oslovil dvě stovky dětí, chtěl jejich nahé fotky. *iDnes.cz*. 19.6.2015

Pedofil přes internet vydíral třináctiletou dívku, hrozí mu až 12 let. *Novinky.cz*. 2.7.2015

Pedofil s nízkým IQ znásilnil holčičku na Děčínsku: Dostal 10 let! *Blesk.cz.* 16.10.2015

Pedofil se pokusil znásilnit chlapce u nádraží v Hradci. Je nebezpečný, tvrdí znalec. *Blesk.cz.* 22.8.2016

Pedofil se vydával za 14letou školačku: 200 dívek oslovil, 10 zneužil. *Blesk.cz* 24.4.2014

Pedofil svedl přes internet 11 školaček: Jednu přemluvil i k sexu! *Blesk.cz.* 30.11.2016

Pedofil unesl miminko z nemocnice, znásilnil ho a zavraždil: Den poté zrušili trest smrti. *Blesk.cz.* 2.5.2016

Pedofil v Domažlicích zneužil děti, které hlídal. *Novinky.cz.* 22.3.2013

Pedofil v třineckém parku škrtil nahou holčičku (6): Podezřelý je ve vazbě! *Blesk.cz.* 5.10.2016

Pedofil se vydával za gynekologa, od dívek žádal intimní fotky. *Blesk.cz.* 7.10.2016

Pedofil z Plzně se ukájel nad vlastním synem (4), po dceři (11) chtěl sex! *Blesk.cz* 24.5.2016

Pedofil ze Zlínska lákal dívky přes internet, pokusil se zneužít pětiletou. *Novinky.cz.* 6.5.2013

Pedofil znásilnil malé školačky i bývalou přítelkyni, dostal devět let. *Novinky.cz* 12.3.2012

Pedofil zneužíval děti ve své herně: Dostal 8 let! *Blesk.cz* 30.6.2014

Pedofila se sadistickými prvky čeká za zneužití chlapců pět let vězení. *iDnes.cz* 15.12.2014

Pedofilní otčím 4 roky znásilňoval Kristýnku (9): Hrál s ní na žabičku, potřeboval sex! *Blesk.cz.* 27.8.2013

Pedofilové chlapcům za odměnu dobíjeli kredit: Zneužití dohazovali spolužáky. *Blesk.cz* 12.2.2013

Pedofilové se bojí krve! A v base je čeká zasloužené peklo, říká emeritní rada. *Blesk.cz* 7.11.2014

Pedofilovi hrozí 12 let. Dívky hledal na sociálních sítích a vydíral je. *iDnes.cz.* 2.7.2015

Pět let od znásilnění a vraždy Jakuba (+9): Nikdy mu to neodpustím, vzkazuje tatínek. *Blesk.cz*. 1.5.2013

Pohřbili trenéra (+32), který se zastřelil kvůli obvinění z pedofilie: Malí fotbalisté pro něj plakali. *Blesk.cz* 29.3.2013

Policie na Brněnsku zadržela pedofila. Natáčel si sex s dětmi. *iDnes.cz*. 7.4.2014

Policie obvinila čerstvě propuštěného vězně: Znásilnil školačku (12)! *Blesk.cz* 9.1.2013

Policie obvinila muže z Třince ze znásilnění holčičky na vycházce. *iDnes.cz*. 4.10.2016

Policie obvinila podezřelého ze znásilnění dívky v Třinci. *Novinky.cz*. 4.10.2016

Policie pátrá po pedofilovi: V Jirkově sexuálně napadl školačku! *Blesk.cz* 7.5.2014

Policie pátrá po pedofilovi z Děčína: Lákal malé holčičky přes sociální sítě *Blesk.cz* 30.9.2016

Prázdniny začaly, braňte děti před úchyly! Otřesné výpovědi znásilněných! *Blesk.cz* 30.6.2012

PRVNÍ DOJMY: Ano, jsem pedofil. Ale hlavně umělec, čiší z filmu. *iDnes.cz* 5.2.2015

Přitahují mě děti, ale neubližuji. Řada pedofilů s pudem úspěšně bojuje. *iDnes.cz* 23.11.2014

RECENZE: Já, pedofil a umělec. Danielův svět se kloní k autoportrétu. *iDnes.cz* 20.2.2015

Rodiče v Karviné se bojí o děti, v ulicích řadí úchyl: Káju sledoval až domů. *Blesk.cz*. 10.04.2016

Řadí v obci na Vysočině pedofil? Pronásleduje malé dívky a píše jim psaníčka. *Blesk.cz*. 28.02.2013

Sahá prase na oslíka? K odebrání Lucinky stačil obrázek a podivné otázky logopedky. *Blesk.cz*. 28.1.2015

Sexuolog Jaroslav Zvěřina: Neskandalizujme případy zneužívání dětí. *Novinky.cz* 28.3.2015

Skautský vedoucí, který zneužil desítky dětí, se omluvil. *Novinky.cz*. 10.2.2015

Skautští vedoucí Piškot a Meluzín zneužili 39 dětí: Dostali 10 let vězení! *Blesk.cz* 8.11.2013

Sokolovskem obchází německý pedofil?! Znásilnil už dvě děti (11). *Blesk.cz*. 13.12.2016

Soud dal pedofilovi z Otrokovic za znásilnění dětí 5 let vězení. *Novinky.cz* 15.12.2014

Strýc dostal osm let za znásilnění neteře: Napsala o něm ve slohovce! *Blesk.cz* 8.3.2013

Strýc dostal za zneužívání neteře osm let. Svěřila se ve slohové práci. *iDnes.cz*. 8.3.2013

Školy na Karlovarsku varují před zvrhlíkem, řidič tu údajně lákal hochy. *iDnes.cz*. 19.10. 2012

Tahle bestie půjčila za pětistovku svoji šestitýdenní dceru: Paroubkův exstrážce ji zneužil! *Blesk.cz* 27.6.2013

Tátu dvou dětí obvinila z pedofilie: Zabil se kvůli »falešné« logopedce?!! *Blesk.cz*. 29.1.2015

To je matka, která prodala za 500 korun své dítě pedofilovi, ex-strážci Paroubka. *Blesk.cz* 19.4. 2013

Trenér malých fotbalistů se zastřelil (+32) kvůli nařčení z pedofilie. *Blesk.cz*. 26.3.2013

Trest za čtyři roky znásilňování Kristýnky (9): Pedofilní otčím dostal 8 let. *Blesk.cz* 29.8.2013

Úchyl láká školačky do auta! V Modřicích u Brna řádí pedofil *Blesk.cz* 13.2.2014

V Třebíči lákal pedofil do auta desetiletého chlapce! *Blesk.cz*. 29.01.2015

Veterán obžalovaný ze zneužití mimina není pedofil. Toužil po dobrodružství. *iDnes.cz*. 18.4.2013

Voják platil matkám za sex s dětmi: Novorozeně koupil za pětistovku! *Blesk.cz* 5.2.2013

Vypukla panika mezi rodiči: Nahlásili už 3 zmizelé děti! *Blesk.cz*. 10.09.2014

Za pokus o znásilnění chlapce na nádraží dostal pedofil pět let. *iDnes.cz*. 28.11.2016

Za znásilnění nezletilých vnuček dostal invalidní důchodce sedm let. *Novinky.cz* 5.6.2016

Za zneužívání nevlastního syna dostal šest let, u soudu žádal kastraci. *Novinky.cz* 4.2.2015

Znásilnění se deviant nedopustil, přesto mu soud trest zdvojnásobil. *iDnes.cz*. 18.3.2013

Znásilňoval děti a dávat to na internet: V Brně chytili pedofila. I díky tipu Interpolu! *Blesk.cz*. 7.4.2014

Znásilňovali, protože jim totéž dělali rodiče. *Novinky.cz*. 29.12.2015

Zoufalé pátrání po chlapci odkrylo mrtvolu v pražském kině: Dítě zavraždil promítač. *Blesk.cz*. 12.6.2016

Zpověď pedofila: Chodí na kastraci, vzrušuje ho filmová Leontýnka. *Blesk.cz*. 25.09.2014

Zvrhlý otec ze Zlína zneužíval dcery: Videá vysílal živě na internetu. *Blesk.cz*. 23.06.2016

Zvrhlý řidič autobusu dostal od Nejvyššího soudu 7,5. *Novinky.cz* 16.1.2016